

ДЪРЖАВЕНЪ

ВѢСТНИКЪ.

ДЪРЖАВЕНЪ ВѢСТНИКЪ

нализа

за сѣга три пѣти въ седмицата: вторникъ, четвъртъкъ и сѣбота.

Годишна цѣна на »Държавенъ Вѣстникъ«

за въѣ Книжеството е 16 лева, за по вънъ заедно съ пощенскитѣ разноски 30 лева.

ЗА ВСѢКАКВИ ПУБЛИКАЦИИ

се плаща

за 1 редъ въ стълбецъ отъ половинъ страница 30 стотинки.

Писма за абонаменти и публикации

и всичко, що се отнася до Държавенъ Вѣстникъ, се испраща до Администрацията му.

Год. VII.

СОФИЯ, четвъртъкъ 24 януарий 1885 год.

Брой 8.

ОФИЦИАЛЕНЪ ДѢЛЪ.

По Министерството на Финанситѣ.

Указъ

№ 3.

НИЙ АЛЕКСАНДРЪ I.

Съ Божия милость и народната воля

Князь на България

Прогласяваме:

II. Народното Събрание прие, Ний утвърдихме и утвърждаваме слѣдующий

ЗАКОНЪ ЗА МИТНИЦИТѢ.

ОТДѢЛЪ I.

Общи положения.

Чл. 1. Внасяние и изнасяние на стоки или други предмети се допуца само чрезъ тѣзи пунктове на границата, въ които се намиратъ особни за а това учреждения, наречени *митници и митарственни пунктове*.

Чл. 2. За стокитѣ, на които внасянето и изнасянето не е запрето, се плаща мито споредъ съществуващитѣ митарственни тарифи на Българското Княжество.

Стоки съ неопредѣлено въ тарифитѣ мито — *ad valorem*, ще се оцѣняватъ споредъ дѣйствителната имъ цѣна на цѣло, която иматъ на мѣстото, гдѣто се внасятъ или изнасятъ.

Отъ вноситѣ *ad valorem* ще се снада 10% отъ стойността при оцѣненieto.

Чл. 3. Никакви измѣнения въ тарифитѣ относительно митарственнитѣ права немогатъ да ставатъ

безъ предварително одобрение на Народното Събрание.

Предоставя се обаче право на Финансовия Министръ, въ случай на крайна нужда, да умалява или унищожавя врѣменно митарственнитѣ права на слѣдующитѣ вносни стоки:

а) хранитѣ и другитѣ произведения, които съ необходимо нужди за прехрана на чловѣцитѣ;

б) веществата, които съ необходимо нужди за мѣстната промишленность, и

в) всякаквъ видъ добитъкъ, отъ който страната врѣменно се нуждае.

За така направенитѣ врѣмenni распорѣждания Финансовий Министръ ще представи въ най-близката сессия на Народното Събрание законопроектъ за утвърждение.

Чл. 4. Пропущатъ се безъ мито слѣдующитѣ предмети при внасянето:

а) всякаквъ родъ вещи, които се донасятъ отъ вънъ за Княжеския Дворецъ.

Забѣлѣжка. Вещитѣ, които се внасятъ или изнасятъ за смѣтка на правителството и мѣстнитѣ общински учреждения подлежатъ на мито, както и вещитѣ на частни лица.

б) домашни имоти (пожщина), а тѣй също и домашенъ добитъкъ, принадлежащъ на лица, които се преселяватъ отъ чужбина на постоянно жителство въ Княжеството, като се смѣта за всяко семейство едъръ добитъкъ до 10 глави, а дребенъ до 50, ако тѣзи лица представятъ свидѣтелства отъ окръжнитѣ или околийски управления, че съ дѣйствително преселени;

в) нѣща употреблявани, които се намиратъ при ижтницитѣ и които съ предназначени за тѣхно собствено употребление, като: дрѣхы, обуца, долни дрѣхы, постилки и други вещи необходими за ижтувание, а тѣй също и инструментитѣ при

занаятчийтъ, предметитъ при разнитъ художници, ако по своето си количество тѣ не сѣ предназначени за търговия;

г) напечатани книги, географически карти, атласи, глобоси, черковни образи, гравури, литографически образи на листове или въ албуми, музикални съчинения гравирани, литографирани или напечатани, сѣщо и всякакви инструменти и апарати, които служатъ за учението, както и черковнитъ утвари на разнитъ вѣроисповѣдания, за които се представятъ свидѣтелства отъ надлежнитъ общини, че сѣ назначени за храмоветъ;

Забѣлѣжка. Отъ напечатанитъ вънъ отъ държавата книги на Български языкъ, ще се взема мито.

д) искусствени и любопитни предмети, които се внасятъ за общественитъ музеи;

е) всякакви парни машини подвижни и неподвижни, а така сѣщо и земледѣлчески, били тѣ парни или не, както и плуговетъ;

ж) машини типографически, литографически, фотографически и пр., както и всички инструменти, които служатъ за извършване на какъвто и да било занаятъ или промишленность, когато се носятъ за собствено употрѣбление и въ малки количества, а не за търговия;

з) образци отъ стоки, растения и всякакви сѣмена, които се внасятъ за развъждане и подобрене на земледѣлческитъ произведения;

к) стоки, които се внасятъ на веднѣжъ въ такова количество, щото цѣната имъ, въ купъ, да не съставлява повече отъ десетъ лева;

л) мѣстнитъ стоки, които сѣ били изнесени въ чужбина и които, по независими обстоятелства отъ волята на търговеца, се връщатъ назадъ, когато за доказателство на това сѣ придружени съ свидѣтелство отъ митницата на оная държава, която ги е повърнала и има неуспорими доказателства за изнасянето на тия сѣщи стоки отъ Княжеството, съ разрѣшението на Министра на Финанситъ;

м) имуществото и предметитъ предназначени за собственото употрѣбление на иностраннытъ дипломатически агенти, отъ всякако звание, на генералнитъ консули, консули и вице-консули, когато тия лица не принадлежатъ на търговско съсловие;

н) всякакъвъ родъ предмети за въоръжение, снаряждане, боеви припаси и материали за облъкло, които сѣ предназначени за частитъ отъ Българската войска, материалитъ и инструментитъ за изработвани правителствени работи въ масторскитъ на артиллерийския и цартовия арсенали, а сѣщо каменни ваглища, машини и кораби,

материали за корабитъ (параходитъ) на флотатъ, които е въ плавание, ако всичкитъ тѣзи предмети сѣ били закупени непосредствено отъ Военното Министерство въ мѣстата, гдѣто тѣ сѣ изработватъ или на главнитъ пазари, безъ всякако участие на предприемачи или коммисионери, и

о) ремонтнитъ конѣ за Българската армия, а сѣщо заводскитъ производители за Александровския заводъ и за конюшната за мърлене, които сѣ придобиватъ за подобряване конѣтъ въ страната.

Забѣлѣжка. Всичкитъ тѣзи предмети, които сѣ изброени отъ двѣтъ предишни алинеи се допусчатъ за внасяние безъ мито по особено всякой пътъ съглашение на Финансовий и Военния Министри и при това не иначе, освѣнъ, ако всичкитъ тѣзи предмети сѣ били купени съ распорѣжданieto на Военния Министръ непосредствено безъ всякако участие на предприемачи и коммисионери и при това за нуждитъ на армията, въобще на сумми, които сѣ ассигнувани по бюджетътъ на Военното Министерство.

Чл. 5. Пропущатъ се безъ мито при изнасянето:

а) тютюнътъ на листове и тютюневитъ издѣлия;

б) вивото, ракията и въобще спиртнитъ питиета, а тѣй сѣщо гроздето, плодетъ, градинскитъ овощи и зеленчуци;

в) книги напечатани, картини, рисунки литографически и фотографически, а тѣй сѣщо образи черковни (икони);

г) колониалнитъ и другитъ стоки, които не сѣ произведение на България и сѣ заплатили вносното мито, а послѣ, по каквито и да е причини, се изнасятъ назадъ въ чужбина, или се пренасятъ по вода, отъ едно пристанище на друго въ България;

д) стоки, които се изнасятъ въ такова количество, щото цѣната имъ въ купъ да не съставлява повече отъ 25 лева;

е) предмети необходими за храна и освѣтление на кораблени персоналъ въ корабитъ, които стоятъ въ Българскитъ пристанища, и

ж) шаяци, аби, гайтани, изработени кожи, ножове желѣзни, сребърни и златни издѣлия и въобще всичкитъ мѣстни индустриални издѣлия.

Чл. 6. Освобождаватъ се отъ вносно и износно мито:

а) мѣстнитъ произведения, които се пренасятъ отъ едно пристанище на друго въ България, когато се придружаватъ съ нуждитъ митарствени свидѣтелства;

б) иностраннытъ стоки, които се намиратъ въ митарствени магазини и които по разни обстоятелства се изнасятъ на ново изъ България;

Заабѣлѣжка. Антрепозитнитѣ стоки, когато се изнасятъ на ново, плащатъ 1% мито отъ стойността.

вз) иностраннитѣ стоки, които преминуватъ презъ България за други държави (транзитъ) и мѣстнитѣ произведения, които, за да сѫ пренесѣтъ отъ единъ пунктъ на други въ България, преминуватъ презъ територията на една чужда държава, или се пренасятъ по вода отъ вънъ предѣлитѣ на България, и

гг) иностраннитѣ и мѣстнитѣ стоки, които се внасятъ отъ чужбина или се изнасятъ отъ вънъ границата за кратковрѣмни срокове, за спекулация въ изработването имъ и за други цѣли, както се казятъ относително тия стоки правилата, изложени въ глава IV отъ настоящия законъ.

Чл. 7. Запрещава се съвършено внасянето на слѣдующитѣ предмети:

аа) оръжия и въобще военни амунizioni, съ включение на револверитѣ, ловджийскитѣ пушки и пишпачетата, които се внасятъ за търговия, по редътъ опредѣленъ отъ Министерството на Финанситѣ. Внасянето на барута се допуца, съгласно съ особния за това законъ;

б) развалени стоки за ядене, когато се констатира отъ надлежния лѣкаръ, че сѫ вредни за здравето, и

в) вѣхти носени дрѣхы, които се внасятъ за търговия.

Чл. 8. Запрещава се съвършено изнасянето отвънъ границата на древнитѣ каменни предмети, както: паметници, статуи, статуйки и други такива древни скулптури; предмети искусствени отъ дърво или бронзъ древни, прѣстени и металически съхждове древни, музически и номизматически предмети древни и въобще всички предмети, които по естеството си представляватъ наученъ или любознателенъ интересъ.

Заабѣлѣжка. Подобно изнасяне съ разрѣза сѫ отъ Министерството на Народното Просвѣщение.

Чл. 9. Митицитѣ взематъ мито за всички стоки, както вносни, тъй и износни, които не сѫ запрети отъ закона и съ особни распорѣждания отъ Финансовия Министръ, безъ ограничение на количеството имъ, а митарственнитѣ пунктове:

- а) за износнитѣ стоки въ неограничено количество,
- и б) за вноснитѣ стоки обаче само отъ таково количество, на което митото не надминува за веднажъ 25 лева.

Чл. 10. Министрътъ на Финанситѣ има право:

- а) да прави измѣнения въ правата на митарственнитѣ учреждения, относително до пропускането на стокитѣ, както да разрѣшава на митарственнитѣ

пунктове да взематъ мито на вноснитѣ стоки въ по-големо количество отъ онова, което е показано въ чл. 9; да обръща митарственнитѣ пунктове въ митници и наопаки; да запрещава пропускането презъ всичкитѣ въобще митарствени учреждения на нѣкои вносни, както и износни стоки, когато това ограничение се изисква отъ економическото положение и нуждитѣ на страната или отъ санитарнитѣ условия на чуждитѣ страни, отъ които идатъ стокитѣ, и б) да отваря, затваря и премѣства митарственнитѣ учреждения отъ едно мѣсто на друго, съобразно съ нуждитѣ на търговията.

Чл. 11. За врѣмешнитѣ измѣнения на правата на митарственнитѣ учреждения, по внасянето и вземането мито на стокитѣ, се обявява отъ Министерството въ „Държавенъ Вѣстникъ“, а отъ митарственнитѣ учреждения чрезъ писмени обявления, които се окачватъ предъ вратата на зданието. За затварянето и отварянето на митарственнитѣ учреждения ставатъ подобни обявления единъ мѣсець напредъ.

Чл. 12. Мѣста, необходими за устройство на митарствени здания и други приспособления, се взематъ принудително въ полза на правителството, на основание 68 членъ отъ Конституцията на Българското Княжество, когато тѣхнитѣ стопани се отказватъ да ги отстъпятъ съ доброволно съгласие.

Оцѣненето ще става отъ една коммисия, състояща отъ по равно число членове отъ страна на правителството и отъ страна на притѣжателитѣ на мѣстата, до когато се изработи особенъ законъ за отчужденията.

ОТДѢЛЪ II.

За управлението на митарственнитѣ учреждения и за пограничния надзоръ.

Чл. 13. Митарственнитѣ учреждения се намиратъ подъ вѣдомството на Финансовото Министерство.

Чл. 14. Митицитѣ се дѣлятъ на петъ степени и се управляватъ отъ управители, които се назначаватъ и уволняватъ съ Княжески указъ, по представление на Финансовия Министръ, а пунктоветѣ — отъ началници, които се назначаватъ и уволняватъ тоже съ Княжески указъ.

Чл. 15. Числото на митарственнитѣ учреждения и на чиновницитѣ, както и на по-долнитѣ служители се опредѣлява по бюджета, а редътъ, който съществува за опредѣлението на служби, порядъкътъ по дѣлопроизводството на митарствен-

нитѣ учреждения, обязаноститѣ и взаимнитѣ отношения на чиновницитѣ, сѣ изложени въ особни правилници по този предметъ.

Забѣлѣжка. Митницитѣ се ревизуватъ отъ ревизоритѣ при Министерството на Финанситѣ.

Чл. 16. Управителитѣ както и всичкитѣ други митарственни и пунктови чиновници за своитѣ дѣла отговарятъ предъ Министерството на Финанситѣ и предъ Върховната Сметна Палата.

Чл. 17. Управителитѣ, които изпълняватъ и длъжността каснирска, касниеритѣ и пунктовитѣ началници, полагатъ гаранция (въ пари или поръчителство) споредъ закона за гаранцитѣ на чиновницитѣ.

Чл. 18. Митарственнитѣ чиновници сѣ отговорни за всяко неосновно затруднение, което причиняватъ на търговцитѣ.

Чл. 19. Митарственнитѣ чиновове отъ каквато и да бѣдѣть степенъ, при изпълнението на служебнитѣ, си дѣла намиратъ се подъ защита на особнитѣ закони; всякой който дързне да ги псува, заплашва, бие или имъ се противи, при изпълнение на тѣхнитѣ обязанности, се наказва споредъ съществующия наказателенъ законъ.

Административнитѣ и селскитѣ власти, както и въобще долнитѣ полицейски чиновове сѣ длъжни, по исканieto на митарственнитѣ чиновници и служачи, да показватъ съдѣйствиe за пенчко що се касае до изпълнението на тѣхнитѣ служебни обязанности.

Забѣлѣжка. Митарственнитѣ чиновове се смятатъ като въ изпълнение на служебнитѣ си обязанности, не само въ митницата, но и когато се намиратъ въ околността на пристанището, или по границата.

Чл. 20. Всички митарственни чиновници сѣ длъжни при изпълнение на служебнитѣ си дѣла да носятъ отличителни знакове, които се определятъ отъ Министра на Финанситѣ.

Чл. 21. Митарственнитѣ учреждения биватъ открити всякой день, освѣнъ св. недѣля и определеннитѣ отъ правителството празници; отъ 1 априлий до 1 октомврий, отъ 7 часа до 12 предъ пладнѣ и отъ 2 до 7 послѣ пладнѣ; а отъ 1 октомврий до 1 априлий, отъ 8 до 12 предъ пладнѣ и отъ 2 до 5 послѣ пладнѣ.

За преминуване на пѣтницитѣ и за други нетърпящи отлагания нужди, митницитѣ и пунктоветѣ трѣбва да бѣдѣтъ отворени всякой день и всякой часъ безъ исключение.

Забѣлѣжка. Търговскитѣ операции въ митницитѣ се прекращаватъ слѣдъ обѣдъ, винаги единъ часъ порано, който часъ е определенъ за прѣтървяване и записвани дневнитѣ операции.

Чл. 22. Участие въ търговски расправи, приемане на поръчки и довѣренности по митарственнитѣ работи въобще и изпълняването на чужди поръчки за покупка на стоки се забранява на митарственнитѣ чиновници.

Чл. 23. За да се отбѣгне тайното прекарване на стоки, по границата на България е учреденъ въоръженъ надзоръ, състоящъ отъ конни митарственни стражари. Тая стража се съставлява чрезъ волнонаемни лица, преимущественно такива, които сѣ се освободили отъ военния наборъ; тя се подчинява непосредствено на управителитѣ на мѣстнитѣ митници. Организацията и штатитѣ на митарственната стража, а тѣй сѣщо правата и обязанности на стражаритѣ се определяватъ отъ правилника за митарственнитѣ стражари.

Чл. 24. Стражаринѣтъ, който прослужи непрекъснато 5 години безъ повишение, получава право на увеличение заплатата, въ размѣръ 10% отъ съдържанието си; за второто петолѣтие 20%, а слѣдъ 20-годишна непрекъснато служба придобива право за пенсия, въ размѣръ $\frac{2}{3}$ отъ средното количество на получаемата въ послѣднитѣ 3 години заплата.

Чл. 25. Службата на стражаръ въ митницитѣ се счита за служба въ запасъ (резерва въ войската) и лицата, които се намиратъ по тѣя длъжности, не подлежатъ на призивъ по военна служба за обучение, преди да се освободятъ отъ тѣхъ.

Чл. 26. Долнитѣ чиновници на митарственната стража, кога се намиратъ въ обиколки по длъжностъ, изпълняватъ обязанности на караулитѣ.

Всякой е длъженъ да ги признава за такива и по исканieto имъ да се спира. При това стражаритѣ се ръководятъ отъ по-долу изложенитѣ правила въ членове 28—31.

Чл. 27. Тѣя правила по распореджанието на мѣстното началство трѣбва да се обачатъ въ неграницитѣ мѣстности, по всичкитѣ полицейски учреждения, на публичнитѣ мѣста и да се обявяватъ всѣка година на жителитѣ отъ мѣстната полиция.

Чл. 28. На митарственнитѣ стражари се позволява да употребяватъ оръжие въ слѣдующитѣ случаи:

1) като срѣщнатъ контрабандисти, когато обикалятъ за да нагледаватъ, ако контрабандиститѣ се не спрѣтъ на повикването имъ (заповѣдта имъ) и ако тѣ се противятъ, когато ги хванатъ съ сила.

2) когато контрабандиститѣ или други лица нападатъ открито на стражаритѣ въ време изпълнението на длъжноститѣ имъ, ако това напа-

дениие е направено съ цѣль да се отнеме съ сила хванатата контрабанда или да помогне за прекарването ѝ, — и тогава даже когато нападателитѣ не сж съ нищо въоръжени;

3) ако се нападне на стражаря, когато той пазѣ класата, стокитѣ, стоварищата или други нему повѣрени предмѣти, или кога той съгледа, че злоумишленници се стараѣтъ да се вмѣнатъ въ пазевитѣ отъ него мѣста съ чунение (събаряние), ако злотмишленникитѣ не прекратятъ дѣйствиата си при първото му повикване, или ако се противятъ при хващанieto имъ.

Чл. 29. Въ всичкитѣ тия случаи стражаритѣ сж длъжни, колкото е възможно, да се ограничаватъ въ употребление на хладно оръжие и да прибягватъ до огнестрѣлното само въ крайности.

Чл. 30. Ако въ опредѣленитѣ отъ предидущитѣ членове случаи на необходимостъ, стражаритѣ убиватъ нѣкого или го наранятъ, длъжни сж незабавно да извѣстятъ за това управителя на мѣстната митница и мѣстната полиция.

Чл. 31. Ако се докаже чрезъ изслѣдванieto, че стражаритѣ, които сж ранили или убили нѣкого при изпълнението на длъжността си, не сж отстъпвали въ тоя случай отъ горѣизложенитѣ правила и сами не сж дали поводъ за тая случка, тѣ сж освобождаватъ отъ всякаво наказание; нѣ ако сж употребили оръжие безъ нужда, или преждевременно, тѣ подлежатъ на отговорностъ предъ сѣдѣтъ (чл. 37).

Чл. 32. По чертата на границата, гдѣто сж разположени митарственнитѣ постове (стражи), запретено е да се учредяватъ фабрики, воденици, хханища, кръчми и други такива публични заведения, безъ предварителното разрѣшение на Финансовото Министерство.

Когато се докаже, че нѣкое такова заведение е е улеснило прекарването на контрабандни стоки, то Финансовото Министерство може да заповѣда за закриванieto му незабавно.

Остановяването на плавающитѣ воденици по край рѣкитѣ на границата, ще се позволява само съ разрѣшението на управителя на митницата, който е е длъженъ незабавно да извѣсти Мин. на Финанситѣ.

Чл. 33. Презъ пограничнитѣ постове е съвършено запретено да се внасятъ и изнасятъ стоки и или други предмѣти.

Чл. 34. Пренасянieto стоки презъ границата, гдѣто има поставени митарствени учреждения, се позволява само отъ изгрѣвването до заходжанието на слънцето.

Чл. 35. Митарственнитѣ чиновници и стражари иматъ право да правятъ претърсвания за откритие контрабандни стоки въ публичнитѣ и търговски заведения, като: гостинници, ханове, кафенета, кръчми, дюкяни и др. т., сжщо и въ хамбаритѣ, които се намѣрватъ далечъ отъ жилищата, въ всеко врѣме, деня и ноща. Претърсването по къщата и другитѣ жилища, трѣбва да става по исканieto на митарственнитѣ чиновници отъ чиновникитѣ на мѣстната полиция, отъ селскитѣ кметове и отъ другитѣ длъжностни лица, които, въ кръга на вѣдомството си, изпълняватъ полицейска длъжностъ, съгласно постановленията на чл. 571 и 572 отъ Врѣменнитѣ Правила за устройството на сѣдебната частъ въ България.

Търсението контрабанда въ къщи и заведения подъ иностранно подданство трѣбва да става въ присѣтствието на единъ представител отъ консулството, ако се намира на мѣстото, и единъ полицейски чиновникъ.

Забѣлѣжка. Ако консулството се не съгласи да испрати свой представител, то управителя на митницата изпълнява длъжността си и безъ помѣжтия представител.

Чл. 36. Търсението и конфискацията въ къщата и въ другитѣ жилища се позволяватъ само, когато има основателно подозрѣние, че въ тѣхъ има скрити контрабандни стоки.

ОТДѢЛЪ III.

За реда на привлечение къмъ отговорностъ служащитѣ въ митарственнитѣ учреждения и за наказанията, които имъ се налагатъ за престѣпления по длъжността имъ.

Чл. 37. Служащитѣ въ митницитѣ лица, въ случай на престѣпления по длъжността, имъ поднадатъ подъ наказание или по распорѣждане на началството имъ, или по сѣдебна присѣда.

Предаването на сѣдѣ става съ запазването на реда, изложенъ въ Врѣменнитѣ Правила за устройството на сѣдебната частъ (утвърдени на 24 августъ 1878 год.) и въ допълнението къмъ Врѣменнитѣ Правила, (утвърдено на 3 юний 1880 г.) и зависи отъ онова началство, отъ което се назначаватъ на служба.

Чл. 38. Митарственнитѣ чиновници за всеко умишленно пропуцание, а най-вече за помагание тайно внасяние или изнасяние на стоки, исключаватъ се отъ служба и поднадатъ подъ лично наказание, по криминалния законъ.

Чл. 39. Подъ установленитѣ отъ предидущия членъ наказания поднадатъ:

1) пѣшния стражарь, който, като е поставенъ при нѣкой корабъ, остави мѣстото си, или позволи да се сиѣме нѣщо отъ кораба, безъ да извѣсти за това въ митницата, или позволи стоварването въ неуреченитѣ часове, или накрай дозволитъ да се отворятъ колетитѣ преди да се прегледатъ отъ митницата, и

2) митарственния чиновникъ, който позволи стоварването на стокитѣ въ неуречени часове и отаряването на колетитѣ преди да се прегледатъ.

Чл. 40. Ако колетъ постѣпилъ въ магазина, послѣ се не намѣри, то отъ виновния за това магазинеръ или служащъ при митарственнитѣ складове, се взема слѣдующата за удовлетворение на притежателя сума и освѣнъ това, слѣдующото за съкровището мито. Ако тѣ при това се удирятъ, че сѣ виновни въ нѣкое злоупотребление, предаватъ се подъ сѣдъ и се наказватъ споредъ криминалния законникъ.

Чл. 41. Ако отъ надзора на митницата се пропуснатъ стоки, за които не сѣ се представили квитанции за плащане на митото, то виновнитѣ въ това чиновници или стражари, се изключаватъ отъ служба. Ако за пропуснатитѣ стоки не се е заплатило мито, то освѣнъ това върху тѣхъ пада паричната глоба, установена въ чл. 253, въ случай че притежателя на стоката не е въ състояние да заплати тая глоба.

Ако обаче при горѣупоменѣтитѣ противозаконни дѣйствиа, виновницитѣ сѣ употребили, или сѣ приели преправени документи, то тѣ подпадатъ и подъ лично наказание по криминалния законникъ.

Чл. 42. За нарушение на правилата, установени въ членъ 33 на тоя законъ, чиновницитѣ подпадатъ за първий пѣтъ на глоба до сто лева, а за втори пѣтъ се изключаватъ отъ служба.

Чл. 43. Митарственния чиновникъ виновенъ въ противозаконно полагане или преправяне на пломби подпада подъ лично наказание по криминалния законникъ, като за преправяне на правителственъ печати.

Чл. 44. Които уловятъ или удирятъ контрабандни стоки и ги откраднатъ подпадатъ подъ лично наказание по криминалния законникъ и се лишаватъ отъ наградата предвидена въ чл. 278 отъ настоящия законъ.

Чл. 45. За всичкитѣ престѣпления по службата, за които нѣма въ тая глава особни постановления, лицата на които сѣ възложени специални длѣжности, както отъ настоящия законъ, тъй сѣщо и отъ особнитѣ инструкции, подпадатъ подъ опредѣляванитѣ наказания за нарушения обязанноститѣ на службата по криминалния законникъ.

ОТДѢЛЪ IV.

За дѣйствиата на митарственнитѣ учреждения.

ГЛАВА I.

За параходитѣ, корабитѣ и превозителитѣ, които докарватъ стоки.

Чл. 46. Капитанитѣ на параходитѣ или корабитѣ, които пристигватъ въ българскитѣ пристанища съ вносни стоки, сѣ длѣжни, въ 24 часа отъ пристигването си, да подаватъ въ митницата манифестъ за всичкитѣ донесени стоки. Манифеститѣ трѣбва да бѣдатъ подписани отъ капитанитѣ и да забѣлѣжаватъ въ тѣхъ наименованията на парахода или кораба, врѣмето на пристигването имъ и направленията на пѣтуването имъ, както и видѣтъ, тежината на стокитѣ и количеството на колетитѣ.

Ако параходитѣ, или корабитѣ, въ които има стоки назначени и за други пристанища, нѣматъ отдѣленъ манифестъ за пристанището, въ което пристигватъ, то капитанитѣ имъ сѣ длѣжни да представятъ въ митницата общия манифестъ, придруженъ съ едно извлечение отъ него за стокитѣ, които сѣ предназначени за стоварване въ това пристанище. Слѣдъ стоварването на стокитѣ митницата възвръща общия манифестъ на капитанина, като направи въ него нуждитѣ забѣлѣжки за стоваренитѣ колетитѣ. Общия манифестъ се задържа въ послѣдната митница, гдѣто параходѣтъ или корабѣтъ извади всичката стока.

Капитанитѣ сѣ отговорни за пѣлостѣта на показанитѣ въ манифеста стоки и сѣ длѣжни да оправдайтъ липсалитѣ колетитѣ чрезъ законни документи, въ срокъ на 6 мѣсеци.

Забѣлѣжка. Когато въ нѣкая ладия има стоки за проданъ и притѣжателя имъ не може да знае колко отъ тѣхъ ще продаде или стовари въ пристигналото пристанище, позволява се на капитанина да подаде манифестъ за пѣлото количество стока, находяща се въ ладията му, като си запази правото въ манифеста да заплати митнитѣ права само за продаденото или стовареното количество, а останалото да може да повърне обратно. Въ подобенъ случай митницата, при отплавянето на ладията, прави постановление въ манифеста за стовареното количество стока, което постановление се завѣрѣва съ подписитѣ на митарствениия управителъ и магазинерѣтъ.

Чл. 47. Който отъ капитанитѣ не подаде манифестъ въ 24 часа отъ пристигването си въ пристанището, наказва се съ глоба отъ 200 лева.

Неприсѣтственитѣ дни, когато митницата е затворена, не се смѣтатъ въ срока отъ 24 часа.

Чл. 48. Въ случай, че се намѣрятъ разлики

между стоваренитѣ и показанитѣ въ манифеста стоки, налагатъ се слѣдующитѣ наказания:

а) ако колетитѣ се намѣрятъ въ по малко количество отъ показанитѣ въ манифеста, капитанитѣ или агенството плаща глоба по 50 лева за всѣкой колетъ и надлежното мито; глобата се въскачва на 500 лева за всѣкой колетъ, ако липсалитѣ колетитѣ съдържатъ запретени стоки, и

б) ако колетитѣ се намѣрятъ въ по голѣмо количество отъ показанитѣ въ манифеста, капитанитѣ или агенството плаща глоба по 10 лева за всѣкой колетъ. Когато намѣренитѣ повече колетитѣ съдържатъ запретени стоки, капитанитѣ или агенството плаща глоба по 300 лева за всѣкой колетъ.

Забѣлѣжка. Въ случай на кражба, пожаръ или друго произшествие отъ непреодолима сила, станало слѣдъ подаването манифеста, капитанитѣ или агенството се освобождава отъ всѣко преслѣдване, ако той оправдае незаконно причината за липсалитѣ или излезли повече колетитѣ, сѣщо и когато се докаже чрезъ неоспорими доказателства, че тия колетитѣ сѣ надписани отъ погрѣшка възъ параходнитѣ или корабнитѣ книжа.

Чл. 49. Стокитѣ, които се внасятъ по сухо възъ България, трѣбва да се пренасятъ по обыкновенитѣ пѣтища, които водятъ къмъ митарственното учреждение. Стокитѣ, които би се отклонили отъ тия пѣтища или би се вмѣкнали въ нѣкоя какъща, гостинница, ханъ или кръчма, преди да пристигнатъ въ митарственното учреждение, или които преминуватъ покрай него, безъ да се спириратъ, се конфискуватъ.

Стокитѣ, които пристигатъ презъ това врѣме, когато митарственнитѣ учреждения сѣ затворени, растоварватъ се въ двора или хамбара на тия учреждения до отварянето имъ.

Чл. 50. Всѣкой, който желае да изнася стока отъ външната граница, е длъженъ, подъ наказанята на чл. 49 отъ настоящия законъ, да ги пренася въ една отъ митницитѣ или митарственнитѣ пунктове, и преди да ги прекара презъ границата, или да ги натовари въ ладии.

Чл. 51. Всѣкой параходъ или корабъ, който се товари съ износни стоки, не може да отплува отъ пристанището, безъ да има за товарѣтъ манифестъ, потвърденъ отъ митницата, въ който да се показва видѣтъ и количеството на стокитѣ. Нарушителитѣ на това распорѣждане се наказватъ съ глоба отъ 200—1000 лева.

Книжата на ладитѣ, които споредъ съществующитѣ правилници за мореплаването, трѣбва да се подаватъ на надлежитѣ власти, натоварени съ портвата полиция, не се отнуцатъ отъ тѣзи власти,

до гдѣто не се увѣрятъ, че манифестѣтъ е представенъ въ митницата и е потвърденъ. Липсата, натоварени съ тая длъжностъ, ако нарушатъ това правило, отговарятъ за горнята глоба.

Чл. 52. Въ ладитѣ, натоварени съ износни стоки, ако се открие, че има стоки не записани въ манифеста, който се представи въ митницата, или записани подъ друго лъжливо наименование, то капитанитѣ на такива ладии се наказватъ съ глоба 200 лева.

Чл. 53. Капитанитѣ на параходитѣ и корабитѣ, които не подлежатъ на общества и нѣматъ постоянни представители, въ случай на нарушение чл. 47, 48, 51 и 52, ако не положатъ залогъ или порѣчителство за обезпечение на глобитѣ, митницата има право да задържа кораба по сѣдебенъ редъ за взискание глобитѣ.

Чл. 54. Както при внасянието така и при изнасянието, се освобождаватъ отъ подаване манифестъ, притежателитѣ на варкитѣ и малкитѣ ладии, съ които се пренасятъ между сѣсѣднитѣ пунктове сѣбстни предмѣти, или стоки въ малки количества.

Чл. 55. Преди подаването манифеста, запрѣтено е на параходитѣ и корабитѣ да растоварятъ стоки, сѣщо и на търговцитѣ да стоварятъ стоки безъ предварителното разрѣшение на митницата. Растоварянето и товаренето на стокитѣ трѣбва да става въ показанитѣ отъ митницата пунктове и то само отъ изгрѣвването до залѣзването на слънцето. Нарушителитѣ на това распорѣждане се наказватъ:

а) съ конфискуване и плащане двойната цѣна на стоката, ако тя е запрѣтена, и

б) ако стоката не е запрѣтена, то тя се конфискува и се взима надлежното мито.

Забѣлѣжка. Пассажерскитѣ, поченскитѣ и товарнитѣ параходи, които иматъ редовно пѣтувание, могатъ да растоварятъ и товарятъ стоки и ношно врѣме, ако капитанитѣ или агентитѣ на такива параходи се задължаватъ съ една обща декларация предъ митницата, да пазятъ строго изложенитѣ правила въ настоящата глава, подъ надзора на митницата.

Чл. 56. Единъ чиновникъ отъ агенството на параходитѣ или капитанѣтъ на частнитѣ ладии предава стокитѣ на митарствения магазинеръ по манифеста, подъ общата подписка на предавача и приемача. За повечето или по малкото колетитѣ отъ колкото сѣ забѣлѣжени въ манифеста, сѣщо и за приемането на повреденитѣ колетитѣ се съставя актъ съ подписа на митарствения управителъ и магазинера, както и на агентина или капитанина. Повреденитѣ колетитѣ, по исканieto на притежате-

литѣ имъ, се отварятъ и се съставя списъкъ на стокитѣ, които се намѣрватъ въ тѣхъ, съ забѣлжване качествата и количествата имъ.

Чл. 57. За растоварянието и товарянието на стокитѣ се грижатъ параходнитѣ агентства, капитанитѣ на корабитѣ или търговцитѣ, които сж длѣжни, до гдѣто ги предадѣтъ въ митарственнитѣ складове, да ги пазятъ отъ повреда и отъ влиянието на лошо врѣме.

Чл. 58. Послѣ предаванетоъ стокитѣ, агентствата на параходитѣ или капитанитѣ на частнитѣ ладии сж длѣжни да извѣстятъ незабавно притежателитѣ на стокитѣ.

Чл. 59. Агентството нѣма право да дава никому донесенитѣ стоки, безъ знанието на митницата, сѣщо и митницата не предава стокитѣ на притежателитѣ имъ, преди да приеме отъ агентството удостовѣрение, че всичко, което се пада да му заплати притежателя на стокитѣ, е заплатено.

Чл. 60. Всичкитѣ внесени отъ вънъ границата стоки трѣбва да се стоварватъ въ митарственнитѣ магазини, съ исключение: а) на стоки съ голѣмъ и тѣжъкъ обемъ, за които се позволява да се стоварятъ въ митарственнитѣ дворове, или въ отреденитѣ за това мѣста отъ митницитѣ; б) солъ, вино, растителни масла въ бѣчви, риба, казани, машини, котви, дървени материали и въобще всичкитѣ безъ обвързка предмети, които могатъ да се стоварватъ въ частни търговски хамбари, подъ общи ключове и печати на митницата и притежателя на стокитѣ, и в) спиртъ, газъ, кибритъ и легкозапалителни вещества.

Забѣлжка. Въ ония митници гдѣто още магазинитѣ не сж устроени, а сѣщо и въ случай, когато нѣма мѣсто въ магазинитѣ, редѣтъ за пазението на непрегледанитѣ стоки се установява отъ Финансовий Министръ, отдѣлно за всѣка митница, по представление на управителя на митницата и по съображение съ мѣстнитѣ условия.

Чл. 61. За стокитѣ, за които е позволено да се стоварятъ врѣменно въ частни магазини и складове, декларацията за плащане трѣбва да се подаде съ срокъ на 8 денье, а за легкозапалителнитѣ стоки въ 3 денье отъ деня на пристигванетоъ имъ. Въ случай на неиспълнение на това правило означенитѣ стоки се премѣстватъ незабавно за смѣтка на притежателитѣ имъ отъ частнитѣ складове въ мѣстата, които се намиратъ въ непосредственното вѣдѣние на митницитѣ; а легкозапалителнитѣ стоки се пренасятъ на мѣста особно за тѣхъ опредѣлявани отъ градскитѣ общински управления, далечъ отъ жилищата. За уназване на тоя послѣденъ видъ стоки отъ влияние на лошо врѣме митницитѣ не отговарятъ.

Забѣлжка. Въ пристанищата, гдѣто има учредени антрепозити, стокитѣ могатъ да се влагатъ и въ опредѣленитѣ складове за антрепозитъ по установенитѣ правила въ глава V.

Чл. 62. Вложенитѣ въ магазинитѣ на митницитѣ, както и въ частнитѣ помѣщения стоки, като се прегледатъ, позволява се на притежателитѣ имъ да ги вдигатъ всичкитѣ наведнѣжъ или на части, като заплащатъ надлежнитѣ права за онова количество, което пожелажтъ да взематъ.

Чл. 63. Митницитѣ не отговарятъ за откриванieto на вложенитѣ стоки въ частнитѣ складове и надлежнитѣ имъ митни права се взематъ отъ притежателя имъ незабавно, слѣдъ откриванieto на кражбата.

ГЛАВА II.

За стоки, които престояватъ въ митарственнитѣ складове и мѣста повече отъ опредѣления срокъ.

Чл. 64. Отъ стокитѣ, вложени въ митарственнитѣ складове, дворове и други мѣста, които се намиратъ подъ непосредственното вѣдѣние на митарственнитѣ учреждения, се взема въ полза на съкровището особень сборъ, подъ наименованіе *магазинажъ*, за всѣки 100 килограмма тяжесть бруто или дробъ отъ 100 килограмма бруто по 5 стотинки въ день. Тоя сборъ за първитѣ 8 денье се не взема. За вторитѣ 8 денье, т. е. отъ 9 денье се взема по 5 стот. въ день; за третитѣ 8 денье, т. е. отъ 17 день по 10 стот. въ день, а слѣдъ изминаванетоъ на 24 денье отъ деня на растоварването до истичанieto на годишния срокъ, установенъ за плащаніе мито на стокитѣ, по 15 стотинки въ день.

Чл. 65. Освобождаватъ се отъ плащаніе *магазинажъ* стокитѣ въ слѣдующитѣ случаи:

- а) задържанитѣ въ митницата стоки по случай наложение на тѣхъ секвестро отъ надлежната власть;
- б) задържанитѣ стоки по причина на аварии (повреждане);
- в) стоки за принадлежността на които е възникнала препирня;
- г) стоки отпращени по погрѣшка не подъ надлежнитѣ адреси;
- д) стоки задържани по обстоятелства независащи отъ волята на параходнитѣ общества;

Забѣлжка. Ако стокитѣ, наименовани въ пунктъветѣ г) и д), по измѣнение на обстоятелствата не се изнесжтъ пакъ назадъ, а сж платили надлежното мито, то *магазинажъ* имъ се взема на общитѣ основания.

е) внесни стоки, донесени въ пристанищата на Княжеството, които по заявлението на притежате-

литѣ имъ, подлежатъ или назадъ пакъ да се изнасятъ или да се проводятъ въ други мѣтници, (кожото стоки се растоварятъ въ митарственнитѣ складище или дворове само за по-добрия надъ тѣхъ надзоръ отъ страна на митницата), освобождаватъ се е тоже отъ взимание магазинажъ въ тоя случай, акко тѣ не останжтъ повече отъ единъ мѣсець. Но акко би плуванieto по Дунава да е спрѣло, този срокъ се продължава до отварянieto на плувидбата (навигацията). Като се свърши този срокъ, акко стокитѣ не сж изнесени изъ пристанището, то магазинажътъ имъ се взима на общитѣ основания, и ж) пощенскитѣ пакети.

З а б ѣ л ѣ ж к а. Стокитѣ, пристигнали съ частни корабии, на които митнитѣ права се обезпечаватъ съ париченъ залогъ, минаватъ подъ вѣдѣнието на притежателитѣ имъ и се освобождаватъ отъ магазинажъ.

Чл. 66. Магазинаяжътъ на стокитѣ се взема при плащанieto на митото.

Чл. 67. Съ колетитѣ на стокитѣ, които се папаятъ въ митарственнитѣ магазини и другитѣ помѣщения, находящи се подъ вѣдѣнието на митницитѣ, за които въ расстояние на една година не сесе е подало декларация, постжнва се по изложениитѣ правила въ по-долнитѣ членове.

Чл. 68. Като се измине годишния срокъ отъ деня на влганieto стокитѣ въ магазинитѣ, митницата призовава чрезъ „Държавенъ Вѣстникъ“ притежателя на тия стоки да се яви въ срокъ на елдинъ мѣсець, за да подаде за тѣхъ декларация и заплати митнитѣ права, както и слѣдуюмий магазинажъ.

Чл. 69. Слѣдъ истичанieto на означения въ предидущия членъ срокъ митницата поканва единъ членъ отъ мѣстното общинско управление и агентина на консулството на онази държава, на която е подданикъ притежателя на стоката и наедно съ тия лица отваря подлежащитѣ за продаване колети, съставлява описъ на стокитѣ, които се намиратъ въ тѣхъ и опредѣля деня и часа на самата продажба, като обявва за това чрезъ „Държавенъ Вѣстникъ“ и чрезъ особни обявления, залѣпени на вратата на митарственнитѣ и на други учреждения. Ако притежательтъ на стоката е неизвѣстенъ, то се поканва агентина отъ консулството на онази държава, отъ която е внесена подлежащата за продаване стока. Ако въ мѣстото, гдѣто се намира митницата, нѣма консулство, то се извѣстива на консулството въ най-ближния градъ чрезъ окръжното управление.

Чл. 70. Продажбата на стокитѣ прави митницата въ присѣствие на сжщитѣ лица, които се

поменжха въ предидущия членъ или въ присѣствието само на единъ членъ отъ мѣстното общинско управление, въ случай че агентина отъ консулството не дойде въ опредѣленото за продажба врѣме.

Чл. 71. Воденieto на продажбата се възлага на едногo отъ митарственнитѣ чиновници по назначение на управителя. Като се свърши наддаването, второ наддавание се не доуца и стокитѣ се предаватъ на онова лице, което при наддаването е предложило най-голѣмата за тѣхъ цѣна. Плащанieto на стокитѣ става въ брой.

З а б ѣ л ѣ ж к а. Търгътъ за наддавание на предмети, които иматъ стойность по-голѣма отъ 200 лева, се счита окончателенъ и има сила, слѣдъ като се утвърди отъ Министерството на Финанситѣ.

Чл. 72. За слѣдствията на продажбата се съставлява протоколъ съ подписа на производителите и на присѣтствующитѣ при продажбата представители отъ консулството и отъ мѣстното общинско управление съ изложение вървежа на търга и показвание имената и фамилиитѣ на купувачитѣ.

Чл. 73. Отъ събраната за стокитѣ сума, като се извадятъ станжлитѣ при продажбата и публикацията разноски, веднага се наплаща най-напредъ слѣдуюмoтo за стокитѣ мито, послѣ разноскитѣ за доставянieto имъ, като: фрахтъ, сигурита и т. н. и най-послѣ слѣдуюмий за стокитѣ магазинажъ.

Размѣра на митото се взема по тарифата, но ако стокитѣ сж *ad valorem* (по стойность), то се опредѣлява отъ размѣра на събраната отъ продажбата сума, като се извадятъ разноскъ тѣ отъ нея.

Чл. 74. Остатъка отъ събраната сума се предава подъ квитанция на консулството на онази държава, на която е подданикъ притежателя на стоката, или въ случай че това лице не е извѣстно, то на консулството на онази държава, подъ знамето на която сж били внесени стокитѣ.

Чл. 75. Ако продаваемата стока въ теченieto на една година е принадлежала на български подданикъ или при неизвѣстността на сжщия притежатель е била донесена отъ български подданикъ, то агентитѣ на иностранныитѣ консулства не се поканватъ да взематъ участие въ продажбата съ наддавание. Паричния остатъкъ, поменжтъ въ предидущия членъ, се дава на онова лице, което представи неуспорими доказателства, че продаденитѣ стоки нему принадлежатъ.

Ако митницата нѣма предъ видъ такова лице, то паритѣ се папаятъ въ митницата на хранение въ теченieto на една година, а като се измине тоя срокъ, записватъ се като случаенъ приходъ на съкровището.

Чл. 76. Когато притежателитѣ на такива стоки, които подлежат на разваляние, не се явятъ да подадѣтъ декларация, стокитѣ се продаватъ съ публично наддаване, споредъ установения редъ, безъ да се чака истичанието на годишния срокъ отъ деня на внасянето имъ, и когато е нужно, съ съгласието на иностранныя консултства; а въ всякой случай съ поканване на купувачитѣ чрезъ обявления.

ГЛАВА III.

За преглеждане на вносни и износни стоки.

Чл. 77. Притежателитѣ, приемачитѣ или превозителитѣ на стокитѣ, които сѣ предназначени за внасяние или изнасяние, сѣ длъжни да ги обявятъ въ митарственнитѣ учреждения, като подаватъ за тѣхъ подробна декларация написана на български языкъ, въ която забѣлѣжаватъ видѣтъ, количеството, знаковетѣ и номерата на колетитѣ, както наименованието и качеството на стокитѣ, а тѣй сѣщо теглото, мѣрата и броя, съгласно съ тарифитѣ. Нетарифираниѣ обаче стоки се записватъ съ общепотребителното имъ наименование въ търговията, съ обозначение стойността въ левове, споредъ фактуритѣ.

Декларациитѣ се съставятъ въ два екземпляра върху бланки напечатани, които се доставятъ отъ митарственнитѣ учреждения съ заплащане 10 ст. едната. Тѣ се написватъ и подписватъ отъ обявителитѣ. Когато обявителитѣ не знаятъ български языкъ или сѣ безграмотни, тѣ сѣ длъжни да повѣрятъ съставяннето на декларацията на когото и да е друго по тѣхния изборъ. Показанието, дадено по такъвъ начинъ отъ обявителя на стокитѣ и подписано отъ него или засвидѣтелствувано по другъ начинъ, го обвързва тѣй сѣщо, както и собственорѣчно написаната декларация. Декларациитѣ съ заличване и истъргване не се приематъ.

Не е позволено да се записватъ като единича въ една декларация по-много колетѣ; всякой колетъ трѣбва да се записва въ декларацията особно съ марката и номерътъ му; ако стокитѣ сѣ еднородни, позволява се да се сгруппирватъ.

Декларациитѣ трѣбва да бѣдѣтъ всякога точни и пълни, т. е. да съдържатъ всичкитѣ необходими свѣдѣния за приспособленieto на тарифата.

Всяка декларация трѣбва да е придружена съ товарителнитѣ писма или полицитѣ *de carisco*, относящи се до стокитѣ, които сѣ забѣлѣжени въ декларацията. Когато декларацията съдържа стоки оцѣнявани *ad valorem*, тя се придружава и съ фактурата за цѣнитѣ на стокитѣ.

З а б ѣ л ѣ ж к а 1. Придружаванieto на фактури не е задължително за мѣстнитѣ произведения.

З а б ѣ л ѣ ж к а 2. Ако въ малкитѣ сухопътни митници се представи търговецъ безграмотенъ или незнаещъ официалния языкъ и нѣма кому да възложи съставяннето на декларацията, то тя се написва отъ самата митница по словата и фактуритѣ на обявителя. Подобна декларация се счита като да е написана отъ сѣдия обявителъ.

Чл. 78. Отъ подаване декларация се освобождаватъ всичкитѣ вносни и износни стоки, а тѣй сѣщо и предметитѣ, които пѣтничитѣ носятъ съ себе си отъ вънъ границата и на които количеството не надминува 25 лева.

Тия предметѣ се обявяватъ устно и се записватъ въ книгата за пѣтническото преглеждане.

Чл. 79. Декларация или пѣтничка квитанция се взикува за всичкитѣ стоки безъ изключение. Отпущанieto безъ мито при внасянето или изнасянето не освобождава никого отъ изпълняванieto задълженията, които предпиева настоящия законъ относително декларациитѣ.

Чл. 80. Обявителя не може по никакъвъ начинъ да прибавя или намалява нѣщо въ подадената декларация или да я измѣнява; за истинността или фалшивостта на декларацията може да се обсажда само ако обявителя е заявилъ предварително за това.

Ако въ деня на подаването декларацията и преди регистриранieto ѝ обявителя забѣлѣжи, че е направилъ грѣшка въ наименованието, тежива, мѣрката, бройтъ или стойността, той може съ позволенieto на митарствения управителъ да поправи грѣшката. Поправянieto грѣшки относително числото на колетитѣ не се допуца по никой начинъ.

Чл. 81. Декларациитѣ се записватъ постепенно съ приеманieto имъ въ отредената книга, която служи както за удостовѣрение на постѣпанитѣ декларации, тѣй и за назение редъ по преглежданieto. Веднѣжъ записани декларациитѣ въ тази книга не могатъ по никой начинъ да се унищожаватъ. Нарушителъ на това правило се наказва съ глоба отъ 10 до 100 лева.

Чл. 82. Слѣдъ като се потвърдятъ отъ управителя и занисатъ декларациитѣ въ опредѣлената книга, пристѣпва се къмъ преглежданieto на стокитѣ за да се констатира видѣтъ и качество имъ, както и тежината, мѣрата, бройтъ или стойността, върху която се взиматъ митарственнитѣ сборове.

Преглежданieto на стокитѣ става само въ магазинитѣ, складоветѣ или митарственнитѣ дворове. Обаче за тежкитѣ и съ голѣмъ обемъ стоки, кѣто

се внасятъ или изнасятъ, позволено е да се преглеждатъ на мѣстата, гдѣто сж стоварени. Въ никакъвъ случай преглежданieto не може да става въ частнитѣ търговски магазини.

Чл. 83. Не се позволява отварянieto на колетитѣ преди да е подадена за тѣхъ редовна декларация.

Чл. 84. Преглежданieto на стокитѣ ще става само въ присѣтствието на обявителитѣ или застъпникитѣ имъ; ако тѣ се откажатъ да присѣтствуватъ при преглежданieto, то стокитѣ се оставятъ на съхранение въ складоветѣ и се постъпва съ тѣхъ, споредъ чл. 67—76 отъ настоящия законъ.

Чл. 85. При преглежданieto на стокитѣ трѣбва да се отварятъ всичкитѣ колетн или само една частъ отъ тѣхъ. Преглежданieto на една частъ се позволява само когато колетитѣ съдържатъ едно-родни стоки съ еднакви цѣни и качества и обявителя е представилъ редовна фактура за качеството и количеството имъ. Въ подобенъ случай се провѣрява най-малко $\frac{1}{4}$ частъ отъ цѣлото количество на колетитѣ; но ако стокитѣ сж неправилно показани въ декларацията или има нѣкое съмнѣние за тѣхъ, митникитѣ сж длъжни да провѣрватъ подробно всичкитѣ безъ изключение колетн.

Чл. 86. Тегленieto и мѣрението на стокитѣ ще става само съ принадлежащитѣ инструменти на митникитѣ. Дозволено е да се тегли съ частни теглилки, но само тогава, когато тѣ се провѣрятъ ((аярятъ)) отъ митницата.

Растоварянieto на стокитѣ отъ колата при преглежданieto, сжщо и натоварянieto при предаванетоъ имъ отъ складоветѣ, ще става за смѣтка на обявителитѣ.

Чл. 87. Разликитѣ, които се окажатъ между обявенитѣ стоки въ декларацията и намѣренитѣ при преглежданieto, съставляватъ нарушения и влечатъ слѣдующитѣ наказания:

а) ако колетитѣ се намѣрятъ на брой повече отъ обявенитѣ, или же въ колетитѣ се намѣрятъ стоки никакъ не обявени, то тѣ се конфискуватъ;

б) ако се открие, че стока обложена съ по-голъмо мито, е наречена въ декларацията съ име или качество на стока, която плаща по-малко мито, то за такава стока се взема двойно мито.

Стоки наречени съ названия, които не се намиратъ въ тарифата и за качеството на които не може да има съмнѣние или съ название на други однородни съ тѣхъ стоки, обложени съ еднакво мито, не подлежатъ на двойно мито;

в) ако стокитѣ сж обявени въ по-малко коли-

чество отъ дѣйствителното, то за намѣрения излишъкъ се взима тройно мито.

Исключение се прави: 1) за стоки, които пристигватъ насипвани безъ никакви обвивки и обверзки; 2) за стоки, които текатъ и съхнатъ, като: спиртъ, вино, ракия, тютюнъ, сапунъ и пр. За подобни стоки се взема само обикновенното мито, споредъ намѣреното при преглежданieto количество.

Морската соль тѣй сжщо прави исключение, ако разликата въ тежестъта не надминува 3%; ако тази разлика се окаже по-голъма, то взема се само за 97%. За каменната соль се позволява 1% разлика.

г) ако се открие, че въ сандъцитѣ, буретата, куфаритѣ и денговетѣ сж направени двойни дъна или двойни страни, въ които сж скрити стоки за да не плащатъ за тѣхъ мито, то тия стоки се конфискуватъ и имъ се взема двойно мито, ако сж позволени за внасяние или изнасяние;

д) ако запретени стоки сж обявени подъ наименование на друга стока, дозволена за внасяние или изнасяние, или никакъ не сж обявени, то тѣ се конфискуватъ и особно се взема, като глоба, двойната цѣна на тия стоки.

На запретенитѣ стоки за внасяние или изнасяние, които сж били обявени въ декларацията по общеупотребителното название, не се налага никакво наказание; но въ всякой случай вноснитѣ стоки се изнасятъ на ново изъ вънъ границата, въ течение на единъ мѣсець отъ деня на пристиганieto имъ, а износнитѣ се задържатъ въ Княжеството, и

е) Ако се намѣрятъ по малко колетн отъ обявенитѣ въ декларацията, то обявителитѣ се наказватъ съ 200 лева глоба за всѣкой колетъ който липсва и надлѣжното мито.

Ако обявителитѣ докажатъ чрезъ законни документи, че липсалитѣ колетн сж надписани отъ грѣшка въ параходнитѣ или транспортнитѣ книжи или сж откраднати, то тѣ се освобождаватъ отъ всѣко наказание.

Чл. 88. Прегледвачитѣ сж длъжни да се увѣрятъ, че въ числото на обявенитѣ стоки не се намиратъ запретени за внасяние или изнасяние стоки и да узнаятъ качеството и количеството на обявенитѣ стоки.

Чл. 89. Въ случай на повреди, произходящи отъ непреодолима сила (форца мажора) въ врѣме на пренасянieto на стокитѣ, митникитѣ могатъ да намаляватъ митарственнитѣ права, съразмѣрно съ намалението стойността на повреденитѣ стоки.

Като произшествие на непреодолима сила се доушча само пожаръ, кораблекрушение, или авария.

Когато обявителитъ заявить, че претърпѣли нѣкои отъ повредитѣ, които се упоменуватъ по-горѣ, то тѣ сѣ длѣжни да удостовѣряватъ за това митницитѣ чрезъ неоспорими доказателства. Ако повредитѣ не надминуватъ повече отъ 5% стойността на стокитѣ, не се прави никакво намаляване. Стокитѣ които се признаятъ за повредени, се оцѣняватъ, като се зема за основа срѣдното число отъ цѣната на повреденитѣ стоки и обикновенитѣ цѣни на сѣщитѣ стоки въ добро състояние, и върху тази стойностъ се взематъ митарственнитѣ права. Ако при опредѣляването цѣната на повреденитѣ стоки се породятъ препирни между притежателитѣ имъ и митарственнитѣ чиновници, то въ такъвъ случай митницитѣ иматъ право да искатъ да се опредѣли цѣната на тия стоки, чрезъ продаването имъ на публиченъ търгъ. Продажбата се извършва най-много, въ разстояние на 15 дена, отъ дена на заявлението за намалението на митарственнитѣ права.

Чл. 90. Ако при преглеждането на вноснитѣ стоки се намѣрятъ стоки развалени и вредителни за общественото здравие (чл. 7 буква б.), то такива стоки безъ да имъ се взема мито, се истрѣбватъ по сношение съ мѣстната полиция, като се състави за това актъ, подписанъ отъ надлежния лѣкарь. Ако обаче притежателитѣ на стокитѣ заявятъ препирни за доброто състояние и невредителността на подобни стоки, то дѣлото по тоя предметъ се представя на Финансовото Министерство, за да се предаде на разсмотрение въ медицинския съвѣтъ, при Министерството на Вътрѣшнитѣ Дѣла.

Чл. 91. Когато митарственнитѣ прегледвачи (оцѣнители) намѣрятъ, че цѣнитѣ на стокитѣ обложени *ad valorem* сѣ показани по-ниско отъ дѣйствителната имъ стойностъ, то тѣ иматъ право да уголѣмяватъ цѣнитѣ съ толкова, колкото вѣрватъ, че стокитѣ сѣ показани помалко отъ обявителитѣ. Въ случай че обявителитѣ заявятъ писмено несъгласие за оцѣнението на тия стоки въ самата декларация, въпросътъ по този предметъ се рѣшава отъ митарствения управителъ заедно съ секретаря. Тѣзи двама чиновници сѣ длѣжни, въ течение на 24 часа отъ заявлението на обявителитѣ, да произведатъ повторно преглеждане на стокитѣ и да рѣшаватъ въпросътъ съ указание на изложенитѣ по-долу правила:

а) ако оцѣнението на стокитѣ при повторното преглеждане се намѣри неоползователно за съкро-

вището или за обявителя става постановление въ сѣщата декларация, отъ управителя и секретаря, за уголѣмяване или намаляване на цѣнитѣ, както и за взимание митото въ натура (стока), ако обявителя се не съгласи и на повторното оцѣнение;

б) ако сѣ стокитѣ однородни и съ еднакви цѣни, но сѣ отъ разни видове, или краски, то митото въ натура се отдѣли въ размѣръ 8%, отдѣлно отъ всѣкий видъ, или отъ единъ видъ само по усмотрѣнето на митницата;

в) ако стокитѣ сѣ однородни и съ разни цѣни, то тѣ се оцѣняватъ отдѣлно и митницата има право да взема по своето усмотрѣние, тая или оная стка въ количество на 8% отъ общата стойностъ на стокитѣ.

г) Стокитѣ, на които митото не може да бѣде отдѣлно въ натура, по причина на тѣхната нецѣлимостъ, както екипажитѣ (колата), клавиритѣ и др. т., могатъ да се отстъпятъ на митницата, като се заплати на притежателя стойността на стокитѣ, споредъ оцѣнението на митницата, съ снабдане 10% отъ стойността, безъ да има право притежателя да иска други разноси за транспортъ и пр. Направеното постановление върху декларацията въ тоя случай се съобщава на притежателя. Заплащанieto на паритѣ става отъ дохода на митницата врѣменно до гдѣ се испрати нужното парично искание отъ Министерството, за която цѣль митницата влиза съ него въ сношение, и

д) когато стокитѣ *ad valorem* сѣ донесени съ подрядъ, за смѣтка на правителственнитѣ учреждения и обявителя имъ желае да заплати митото, споредъ установенитѣ цѣни въ контракта, сключенъ между него и нѣкое отъ правителственнитѣ учреждения, то митницитѣ, ако се удостовѣрятъ за дѣйствителността на такива контракти, сѣ длѣжни да взематъ въ внимание исканието на обявителя.

Забѣлѣжка. За стокитѣ взети въ натура или съгласени на митницата се заплаща отъ обявителя, слѣдующия полупроцентенъ, гербовъ сборъ и такса за декларацията.

Чл. 92. Взетитѣ стоки въ натура, митницитѣ продаватъ съ публично наддавание, по установения редъ отъ закона. Отъ събраната сума, като се наплатятъ разноситѣ за публикуването на продажбата, остатъка се записва на доходъ, като мито. Митницитѣ иматъ право да продаватъ и безъ търгъ стокитѣ въ натура, когато за тѣхъ се заплаща цѣната споредъ декларацията, съ която сѣ били взети въ натура.

Чл. 93. Предоставя се право на управителитѣ и секретаритѣ при митницитѣ, когато намѣрятъ

за нужно, да произведатъ повторно преглеждане на стокитѣ.

Чл. 94. Въпроса за взимане двойно и тройно мито, както и за конфискуване на стоки рѣшава се окончателно отъ самитѣ митници, когато суммата на наказателното мито или на конфискацията въ митницитѣ отъ I и II класъ, не надминува 100 лева, въ III и IV 50 лева, а въ всички други 25 лева. Ако тая сума е по-голяма, то въпроса се възлага на Финансовото Министерство по представление на митницитѣ. За подобни случаи постановленията се правятъ въ самитѣ декларации.

Чл. 95. Всички распри подигнати между митницата и търговцитѣ за видѣтъ и качеството на стокитѣ, било за приспособлението на митарственнитѣ права, било за какъвто и да е други въпросъ, който се касае до оцѣненето на стокитѣ, се представятъ въ особената експертна комисия при Министерството на Финансите, за усмотрение.

Чл. 96. Комисията за която се споменува въ предидущия членъ, се съставлява отъ трима членове, назначени отъ Финансовото Министерство, по предпощение измежду опитнитѣ търговци и занаятчии, или измежду бившитѣ и настоящи митарствени членовници. Експертнитѣ комисари се назначаватъ за една година. Министра на Финансите може да прибавя въ комисията, за всяко дѣло, споредъ съществото му, единъ или повече търговци или занаятчии, които въ засѣданията ще имаатъ само съвѣщателенъ гласъ. Членоветѣ на тая комисия, съ исклучение на чиновницитѣ, приематъ възнаграждение по 5 лева за всѣко засѣдание.

Заявлението за разглеждане спорнитѣ дѣла въ експертната комисия трѣбва да става писмено отъ търговеца, който се счита за онеправданъ, въ същата митница, гдѣто е възникнала распратата.

Въ 24 часа, най-много отъ подаването на заявлението, митницата е длъжна да го испрати въ Министерството на Финансите, заедно съ образеца отъ спорната стока, която се запечатва съ печатѣтъ на митницата и на търговеца.

Само експертната комисия при Министерството на Финансите е компетентна да се произнесе върху поддигнатитѣ въпроси, отъносително вида или качеството на стокитѣ. Исклучение се прави само когато образцитѣ нѣма възможност да се представятъ въ Министерството на Финансите; въ подобенъ случай спорътъ между митницата и търговецитѣ може да се рѣшава съ мѣстни експерти съ разрѣшението на Министерството.

Рѣшенията на експертнитѣ комисари, по дѣлата, които имъ сѣ подсѣдни, иматъ окончателна сила;

тѣ сѣ задължителни, както за митницата, тъй и за търговцитѣ и не могатъ да се нарушаватъ отъ никоя административна и съдебна властъ.

До рѣшението на експертната комисия стокитѣ, на които видѣтъ или качеството е спорно, се заглаватъ въ митницата подъ печатъ на притежателитѣ имъ, освѣнъ ако послѣднитѣ предпочетатъ да заплатятъ митарственнитѣ права, споредъ оцѣненето на митницата, съ заглаване право да имъ се повърне отпослѣ суммата, която експертната комисия би намѣрила, че сѣ заплатили повече.

Никакъвъ искъ за загуби и обезщетение не може да става отъ търговцитѣ по експертизата на спорнитѣ стоки.

Чл. 97. Митарственнитѣ и други сборове се плащатъ въ брой и въ златна монета, въ същата митница, гдѣто е станало преглеждането на стокитѣ. Прегледанитѣ стоки не могатъ да се вдигатъ отъ околността на митницата, или отъ мѣстото гдѣто сѣ сложени за товаряние или стоваряние преди да се заплатятъ напълно митарственнитѣ сборове. Който наруши това правило се наказва съ конфискация и глоба, съгласно разпорежданията на чл. 55 отъ настоящия законъ.

Заблѣжка. Сребърни монети се приематъ само при плащане митарствени права на сума по-малка отъ 20 лева и въ доплащане въ такъвъ размѣръ (по-малко отъ 20 лева) къмъ сумми внесени въ злато, а мѣдна монета само въ доплащане на по-малко отъ 50 стотинки. Плащатъ се също въ сребърна монета и митарственнитѣ права на тѣзи стоки, за които е разрѣшено съ особенъ законъ.

Чл. 98. Никакво заплащане на митарствени сборове не се счита за законно и не освобождава обявителя отъ дълга къмъ митницата, ако нѣма въ рѣцѣтъ си квитанция, отрѣзана отъ надлѣжната книга съ кочанъ и подписана отъ чиновника, който получава паритѣ. Заедно съ платежната квитанция дава се на обявителя и втория екземпляръ отъ декларацията, или нахвишката квитанция, ако стокитѣ сѣ прегледани безъ декларация.

Чл. 99. Иностраннитѣ скъпоцѣнни издѣлия, като: часовници, общи медалйони, гривни, пръстени и др. т. златни и сребърни предмети, които се внасятъ въ Княжеството за търговия, при заплащане митарственнитѣ имъ права се облагатъ съ надлежитѣ пломби, въ удостоверение на това, че тѣ сѣ принесени въ страната по законенъ начинъ. За всѣкой приложенъ пломбъ заедно съ връвта се взема по 5 стотинки.

Ако въ търговскитѣ магазини или по напаметъ се намѣрятъ златни и сребърни издѣлия не обло-

жени съ пломби, то тѣ ще се считатъ за контрабанда и ще се конфискуватъ, щомъ не може да се докаже фактично, че сж мѣстно произведение.

Чл. 100. Щомъ за вноснитѣ стоки се заплатятъ митарственнитѣ права, притежателитѣ имъ сж длъжни незабавно да ги дигнатъ отъ митарственнитѣ складове; въ случай, че стокитѣ останатъ за по дълго време отъ 24 часа въ митницата, отъ деня въ който е заплатено митото, подлежатъ на магазинажъ, безъ да могатъ да се ползватъ отъ привилегированния 8-дневенъ срокъ, съгласно чл. 64 отъ настоящия законъ.

Притежателитѣ обаче на износнитѣ стоки за които митото е било заплатено, ако по измѣнение на обстоятелствата пожелаатъ да не изнесатъ тия стоки, повръща имъ се назадъ митото, ако подадѣтъ за това прошение, не по-късно отъ 3 дена, слѣдъ плащане на митото; но магазинажа за подобни стоки, който е постъпилъ за тѣхъ, въ никакъвъ случай се не връща.

Чл. 101. За повръщане износното мито, съгласно предидущия членъ, се издава особно нарочно искане отъ Министерството на Финанситѣ, щомъ му се представи акта съставенъ отъ митницата, въ удостовѣреніе, че стокитѣ дѣйствително не сж изнесени, придруженъ съ прошеніето на търговеца и квитанцията, съ която е било заплатено митото.

Тоя актъ се подписва отъ управителя на митницата и отъ единъ членъ на мѣстното общинско управление.

Чл. 102. Ако износната стока, за която е заплатено мито, не се изнесе отъ вънъ границата, въ разстояние на 6 мѣсеца, отъ деня на заплащане митото, то дадената отъ митницата износна квитанция за стокитѣ губи своята сила и притежателя при изнасянето на подобна стока е длъженъ да подаде втори пътъ декларация и да заплати слѣдъщото за стоката мито, по общитѣ основания.

Чл. 103. Износнитѣ стоки, за които сж се заплатили митарственнитѣ сборове въ една отъ митницитѣ въ Княжеството, могатъ да се прекаратъ отъ вънъ границата, презъ друга погранична митница, съ силата на документитѣ, които оправдаватъ заплащаніето на правата, безъ да ставатъ други формалности, освѣнъ провѣрваніето същността на стокитѣ и митницата, която отпуска стокитѣ, прави бѣтъжка на декларацията или пограничната квитанция, че дѣйствително сж изнесени чрезъ нея.

Чл. 104. Такива стоки трѣбва да бѣдатъ обаче винаги опломбирани отъ митницата, въ които сж заплатени митарственнитѣ права и митницата презъ която се прекарватъ провѣрва само същността на колетитѣ и цѣлостта на приложенитѣ пломби, безъ да има право да произвежда по-дробно преглеждане, освѣнъ въ случай на основателни съмнѣния. Тоя редъ не може да се практикува за стоки, които не могатъ да бѣдатъ опломбирани.

За намѣренитѣ разлики при провѣрваніето на стокитѣ, притежателитѣ или превозителитѣ се наказватъ, споредъ распорѣжданията на чл. 87 отъ настоящия законъ.

Чл. 105. Всичкитѣ въобще земни и горски произведения, които сж предназначени за изнасяне и които се намяратъ далечъ отъ митарственнитѣ учреждения повече отъ 15 километра, могатъ да се прекарватъ презъ такива мѣста на границата, гдѣто нѣма митарствени учреждения, ако на тия мѣста се намяратъ поставени митарствени постои. Притежателитѣ на такива произведения сж длъжни обаче да изходатайствуватъ за всѣкой случай особно разрѣшеніе отъ митницата и да се подчинятъ на всичкитѣ мѣрки, които се взематъ за обезпеченіе на митарственнитѣ права. Тѣ сж длъжни тоже да възнаграждаватъ митарственнитѣ чиновници които се командироваатъ на границата за да провѣрватъ и наглеждатъ произведенията, които се изнасятъ презъ тамъ, по опредѣлената тарифа отъ Министерството на Финанситѣ.

Чл. 106. Ако митницата се не заплати напълно по погрѣшка, за каквито и да би било отъ търговеца митни права и други сборове, то търговеца е длъженъ да заплати недоплатеното право, ако митницата го поиска, преди истичаніето на 3 мѣсеца отъ деня, въ който Върх. Сѣтна Палата или Министерството на Финанситѣ сж я увѣдомилъ за ударената грѣшка. Слѣдъ изминуваніето на тоя срокъ, всѣка недоплата пада върху виновнитѣ чиновници.

Чл. 107. Въ случай на предплата, повечето взети пари трѣбва да се връщатъ на търговецѣ, когато подадѣтъ за това прошение, съ това условие, че ако предплата не надмива 100 лева, то тя се връща отъ дохода на самитѣ митници, споредъ установенитѣ формалности; ако обаче предплата съставлява сума по-голяма отъ 100 лева, то митницитѣ за връщаніето ѝ се отправятъ до Министра на Финанситѣ. Връщаніето на предплата на горѣизложенитѣ основания се допуца само въ теченіето на една година, отъ деня на заплащаніето.

Като измине тоя срокъ не се приематъ никакви прошения за връщане на предплатени сборове.

Чл. 108. При внасяние, изнасяние, транзитиране и транспортиране на стоки, митницитъ могатъ да взематъ париченъ залогъ (депозитъ), срещу слѣдующитъ митарственни права. За получаването на паричния залогъ митницата издава квитанция отъ отредената книга. Ако вложителя желае да получи залога си въ друга митница, въ такъвтъ случай му се издава депозитенъ листъ до оная митница, презъ която предполага да се върне. Депозитнитъ листове, които се издаватъ отъ една митница, до друга се заплащатъ отъ митарственнитъ доходи.

Ако вложителя не се яви въ митницитъ на опредѣления срокъ, да очисти дължимитъ митарственни права, то оставената отъ него сума въ залогъ се записва на доходъ, по распределението на сбороветъ.

Срокътъ за внасяние на паричнитъ залози въ нискохъ случай не може да надмине една година.

Чл. 109. Заплатенитъ веднѣжъ митарствени права за внасяние или изнасяние стоки, не се повръщатъ на платеца, освѣнъ въ предвиденитъ случаи въ чл. чл. 100 и 107.

ГЛАВА IV.

За стоки, които се изнасятъ или внасятъ на ново.

Чл. 110. Дозволенитъ за внасяние стоки, на които митото не е било заплатено и се намиратъ поодѣ въдвѣнето на митницитъ, могатъ по желанието на притежателитъ имъ да се изнесжтъ на ново отвънъ границата, въ течение на едногодишенъ срокъ, отъ деня на внасянето имъ, безъ да имъ се взема мито. Запретенитъ обаче за внасяние стоки, както по тарифата, тъй също и по особнитъ распоряжения на Финансовий Министръ, трѣбва да се изнасятъ на ново, въ течение на едниъ мѣсець. Изнесенитъ по този начинъ на ново иностранны стоки се облагатъ съ мито по 1% отъ стойността.

Слѣдъ изминуването на горѣказаннитъ срокове зазапретенитъ стоки се конфискуватъ въ полза на съкровището и по разрѣшенieto на Министерството на Финанситъ се уничтожаватъ или продаватъ, а дозволенитъ за внасяние подлежатъ подѣ дѣйствието на общитъ правила, изложени въ чл. 68 и 76.

Взетитъ пари отъ проданъта на зазапретенитъ по този начинъ стоки, записватъ се като случаенъ доходъ на съкровището.

Чл. 111. Всѣкой който испраща иностранны стоки въ България, или мѣстни за чужбина, съ цѣль да се обработватъ или продаватъ по нанаритъ или други мѣста и желае да си запази предварително правото за внасянето или изнасянето имъ, на основание чл. 6. пунктъ г), отъ настоящия законъ, длъженъ е да помене за това въ декларацията, която подава въ митницата.

На таквото стоки, споредъ видътъ имъ, митницата полага печати или пломби, или задържа отъ тѣхъ образци; а за животнитъ състави описъ. За всѣка една пломба или печатъ обявителя на стокитъ плаща по 5 стотинки.

Испратенитъ по тоя начинъ стоки могатъ да се изнасятъ или внасятъ на ново, въ срокъ на 6 мѣсеци, отъ деня на обявлението имъ.

Митарственнитъ права за подобни стоки се обезпечаватъ чрезъ париченъ залогъ по установения редъ. Ако стокитъ се върнатъ назадъ преди изминуването на срока, то слѣдъ като се сравнятъ възврънатитъ стоки съ обявенитъ въ декларацията и съ задържанитъ образци или описи и провѣрятъ пломбитъ или печатитъ, митницата задържа отъ залога слѣдующитъ права за продадени стоки, а остатъка отъ залога повръща на притежателя имъ. Ако обаче той пожелае да върне стокитъ не презъ оная митница, въ която е вложилъ залогъ, то освѣнъ квитанцията, дава му се и депозитенъ листъ до митницата, презъ която той има намѣрение да върне стокитъ. Въ тоя случай обявителя, при подаването нова декларация за недостига, е обязанъ да представи въ тая митница: депозитенъ листъ, депозитната квитанция и втория екземпляръ отъ декларацията, въ която първата митница е направила подробни обяснения. Митницата слѣдъ като сире слѣдующитъ права за недостига въ стокитъ, повръща останалата сума по депозитния листъ.

Ако първата митница е задържала образци отъ стокитъ тя ги испраща на митницата, презъ която тѣ ще има да се върнатъ.

За да може подобна стока да се върне не презъ митницата, до която е издаденъ депозитния листъ нужно е разрѣшенieto на Министра на Финанситъ.

Чл. 112. Декларациитъ за изнасяние или внасяние на ново стоки, трѣбва да се подаватъ отъ притежателитъ имъ, а за отсъствието или невѣстността имъ, отъ канитанитъ на ладитъ или отъ агентитъ на нараходнитъ общества. За съставяние декларациитъ се употрѣбляватъ бланки, по установената форма за вноснитъ или износнитъ стоки, въ които обявителитъ нанисватъ на горнитъ

край „за изнасяние на ново“, ако стоката се изнася, или „за внасяние на ново“, ако стоката се внася.

При внасянието новоизработенитѣ въ чужбина произведения, а също и при изнасянието на тѣзи, които се обработватъ въ Княжеството, подава се за тѣхъ повторна декларация, общата форма, установена за вноснитѣ и износнитѣ стоки, съ прилагане на квитанцията за вложения залогъ и втория екземпляръ отъ декларацията или пътническата квитанция. Стокитѣ се оцѣняватъ съгласно съ тарифитѣ. Отъ така оцѣнената стока се изважда нейната стойностъ, какъвто видъ се е внесла или изнесла отъ вънъ границата и послѣ се присмѣтатъ митарственитѣ права, върху прибавената цѣна на стокитѣ. Преглежданieto на стокитѣ става подъ дѣйствието на общитѣ правила и за намѣренитѣ разлики виновнитѣ подпадатъ подъ наказанията, предвидени въ чл. 87.

Чл. 113. Когато се изнасятъ отъ вънъ границата иностранны стоки, които сѣ заплатили митарственитѣ права при внасянието, то се облагатъ съ износнитѣ митарствени сборове.

При изнасянието на иностраннытѣ стоки, притежателятѣ имъ сѣ длъжни да подаватъ въ митницата декларация или пътническа квитанция, по установената форма за износнитѣ стоки.

Чл. 114. Мѣстнитѣ стоки, които сѣ били изнесени въ чужбина, и които при внасянето имъ назадъ въ Княжеството се освобождаватъ отъ вносно мито, на основание чл. 4 пунктъ л, отъ настоящия законъ, трѣбва да се придружаватъ, когато пристигватъ въ митницата, съ квитанцията за плащането на износното мито и съ относителната декларация. Въ противенъ случай възврънатитѣ стоки се облагатъ съ вносно мито.

Чл. 115. Празнитѣ сѣдове, бѣчви или каца, съ които се изнасятъ мѣстнитѣ произведения, като: вино, ракия, сирене и др. течности, както и празнитѣ торби (човали), съ които тоже се изнасятъ: храни, брашно и други земледѣлчески произведения, могатъ да се внасятъ назадъ въ Княжеството безъ плащане вносно мито.

При изнасянието обаче на такива произведения, притежателятѣ или товарчитѣ имъ сѣ длъжни да си запазятъ всекога правото за повръщане въ износнитѣ декларации; а при внасянието назадъ такива сѣдове или торби, да представятъ въ митницата тѣзи декларации, заедно съ относителнитѣ имъ квитанции. Дозволява се тоже да се внасятъ безъ мито праздни сѣдове, назначени

за изнасяние мѣстни произведения, митото на които трѣбва обаче да се обезпечава съ залогъ (чл. 116).

Чл. 116. Колата, конетѣ, или други животни (добитѣкъ), които служатъ на пътницитѣ и превозителитѣ и за които послѣднитѣ заявятъ въ юграницата митница, че ги внасятъ или изнасятъ временно, освобождаватъ се отъ плащане мито, ако се обезпечи връщанieto имъ отъ чужбина или изнасянието имъ на ново въ Княжеството. Срогъ за внасяние или изнасяние на ново се дава една година. За тѣзи цѣль вносителитѣ или износителитѣ сѣ длъжни да внесатъ въ митницата нариченъ залогъ или здраво поръчителство, равно съ суммата на надлежитѣ митарствени права.

Издаденитѣ депозитни листове за подобни случаи биватъ открити и се заплащатъ отъ всека митница, презъ която се прекарватъ, само ако бѣждатъ придружени и отъ депозитнитѣ квитанции.

Забѣлѣжка. Правилото по прекарване добитѣкъ презъ границата на прехрана (паша) е изложено въ отдѣлъ VI, глава II.

ГЛАВА V.

За стоки които се влагатъ въ антрепозититѣ.

Чл. 117. Иностраннитѣ стоки, донесени въ голѣмо количество, по желанието на притежателятѣ имъ, могатъ да се влагатъ въ отреденитѣ антрепозити, когато слѣдующитѣ сборове за съкровището не сѣ по-малки отъ 4000 лева. Такива антрепозити ще се учредяватъ само въ търговскитѣ пристанища, гдѣто се обаже за това необходимъ нужда, съ разрѣшенieto на Министра на Финанситѣ.

Чл. 118. Стокитѣ се приематъ въ антрепозититѣ съ това условие, че ще се изнасятъ на ново отъ вънъ границата въ опредѣления срокъ, или да се заплащатъ надлежитѣ митарствени права, когато тѣ се изваждатъ отъ антрепозитъ за вътрѣшно употрѣбление.

Стокитѣ, които се внасятъ по сухо за въ България и които се испращатъ (транспортиратъ) до нѣкое пристанище, гдѣто има учреденъ антрепозитъ, могатъ да се влагатъ въ него по същия редъ, както се постъпва съ стокитѣ, които пристигватъ по вода.

Чл. 119. Въ антрепозититѣ се позволява да се внасятъ само здрави стоки и въобще такива, които не подлежатъ на разваляние и запалване.

Чл. 120. Антрепозититѣ се дѣлятъ на два вида: *реални* и *номинални*. Реалниятъ антрепозитъ състои отъ особенъ складъ, който се пази постоянно отъ митницата и се заключва съ два особни ключове, отъ които едина държи митни-

цата, а другий чиновникътъ завѣдующий антрепозита Номинални антрепозитъ е поставенъ въ частни магазини, които подлежатъ само подъ надзора на митницата.

Въ номиналнитѣ антрепозити ще се влагатъ хранилѣ и въобще всичкитѣ земни произведения, както: лой, кожи необработени, дървета за постройки и дърва за горение, солъ, каменъ необработени, тютюнъ, тухли и прѣстени издѣлия, тенеке, ламаина, желѣза разни, машини всѣкакви, цементъ и варъ хидравлически, стѣклария проста, сѣдове дървени (бъчви, бурета) и др. т. Всичкитѣ други стоки ще се влагатъ въ реалния антрепозитъ.

Забѣлѣжка. До учреждаването на реални антрепозити, Финансовий Министръ има право да разрѣшава на нѣкои отъ търговскитѣ пристанища да влагатъ и другитѣ стоки въ номиналнитѣ антрепозити.

Чл. 121. Градоветѣ, на които е разрѣшено да иматъ антрепозити, сѣ длѣжни да построятъ за реалния антрепозитъ складове удобни, безопасни, стѣбрани въ едно цѣло здание, обградени съ единъ общъ зидъ, отстранени съвършенно отъ другитѣ постройки и поставени, по възможность, въ пристанището. Сградата на антрепозита трѣбва да има нуждитѣ помѣщения за жилището и писалището на митарственнитѣ чиновници, които сѣ натоварени съ надзора и воденето дѣлата на антрепозита.

Планътъ на сградата се представя на правителството за утвърждение, което има право да предложи измѣненията, които намѣри за нужди да станатъ въ него.

122. За покриванieto необходимитѣ разноси по учреждаването и управленieto на антрепозититѣ, както за постройки, тъй и за съдържане на служащитѣ или други разноси, каквито се уужаватъ нужди за упоменатитѣ антрепозити, градоветѣ, ще взематъ право за магазинажъ отъ антрепозитирани стоки, споредъ тарифитѣ, които се установятъ отъ градскитѣ общински управления и утвърдятъ отъ правителството.

Градоветѣ иматъ право да отдаватъ съ публично наемане на врѣмenna концессия правата си върху доходитѣ отъ антрепозититѣ, ако предприемачътъ се задѣлжи съ построяването и поддържанieto на сградитѣ, както и съ издържанieto всичкитѣ разноси на антрепозититѣ.

Чл. 123. Магазинитѣ, които служатъ за номиналенъ антрепозитъ заключватъ се съ два особни ключове, отъ които една се пази въ митницата а другия у търговеца.

Чл. 124. Номиналнитѣ антрепозити трѣбва да сѣ поставени въ околността на пристанището.

Чл. 125. Вложенитѣ стоки въ реалния антрепозитъ ще служатъ всякога за залогъ на митар-

ственнитѣ права; а за вложенитѣ стоки въ номинални антрепозитъ, обявителътъ е длѣженъ да обезпечи митарственнитѣ имъ права чрезъ здраво поръчителство, подписано както отъ него, тъй и отъ друго лице съ достатѣчна състоятелность.

Чл. 126. Притежателитѣ или обявителитѣ на предназначениитѣ стоки за антрепозитъ, сѣ длѣжни да подадѣтъ въ митницата подробна декларация, по сѣщитѣ форми и подъ сѣщитѣ наказания, които сѣ установени за вноснитѣ стоки. Въ декларацията трѣбва да е означено въ какъвъ именно антрепозитъ реаленъ или номиналенъ ще се влагатъ стокитѣ, както и въ кой участѣкъ, улица и подъ какъвъ номеръ се намира склада, когато стокитѣ сѣ предназначени да се влагатъ въ номиналенъ антрепозитъ.

Чл. 127. Всѣка стока, която е обявена за антрепозитъ, трѣбва най-напредъ да се прегледа подробно отъ митарственнитѣ оцѣнителѣ, за да се констатира видътъ, качеството, тежината или мѣрата, както и стойността на стоката. Ако при преглежданieto се намѣрятъ стоки, въ по-големо количество отъ обявитѣ въ декларацията, то излишѣкътъ, когато стокитѣ сѣ предназначени за реалния антрепозитъ, се полага тутакси на заплащане митарствени права. Ако обаче стокитѣ сѣ отъ тѣзи, които се допускатъ въ номинални антрепозитъ, то за намѣренитѣ разлики относително тежината, мѣрата или броятъ, се постѣпва, съгласно съ чл. 87 отъ настоящий законъ.

Чл. 128. Срокътъ за впагане стоки въ антрепозитъ не може да надмива двѣ години за реалния антрепозитъ и една година за номинални. Този срокъ започва отъ деня на записването стокитѣ въ книгитѣ, които се водятъ въ антрепозита и въ които има отворена особна смѣтка за всѣкой антрепозитаринъ.

Забѣлѣжка. Исклучаватъ се: солта, която е мнната въ номинални антрепозитъ и за която срокътъ е двѣ години, и тютюнътъ за който срокътъ е 6 мѣсеци.

Чл. 129. Слѣдъ изминуването на опредѣленитѣ срокове, ако стокитѣ останатъ още въ антрепозита и антрепозитаринътъ не изпълни, въ течение на 15 днѣе отъ получаванieto на призовката, която ще му отпрати митницата, задѣлженieto си да ги изнесе на ново или да заплати митарственнитѣ имъ права, то стокитѣ се продаватъ на публиченъ трѣгъ, съ съблюденie формалноститѣ предвидени въ членъ 67—76 отъ настоящий законъ.

Чл. 130. Ако даденъ срокъ за антрепозитъ по законни причини, се признае за недостатѣченъ, то Министра на Финанситѣ може, вслѣствие мо-

тивираната промба на антрепозитарина, да продължи срока. Това продължение не може обаче да надминува половината от първоначалния срокъ.

Чл. 131. Не се допуска да става никаква манипулация съ вложенитъ стоки въ антрепозита, ако за това не е послѣдвало разрѣшение отъ митницата. Такова разрѣшение се допуска, само когато манипулацията се касае до запазването на стокитъ отъ повреждане.

Вложенитъ стоки въ номиналнитъ антрепозити не могатъ да се мѣстятъ отъ единъ складъ въ други, освѣнъ съ разрѣшението на митницата и въ присѣтствието на отреденитъ митарствени чинове. Ако стокитъ се премѣстятъ безъ подобно разрѣшение, то притежателитъ имъ изгубватъ правото си за антрепозитъ.

Чл. 132. При вложенитъ вече стоки въ антрепозита могатъ да се прибавятъ отпослѣ и други стоки отъ сѣщия видъ, ако митарствениитъ имъ и други сборове не сѣ по малки отъ 1000 лева.

Прибавенитъ стоки се записватъ въ антрепозитната книга, при сѣщата смѣтка, гдѣто сѣ минати първитъ, за което трѣбва да се упоменува и въ подадената декларация.

Чл. 133. Антрепозитаритъ отговарятъ за цѣлостта на митарствениитъ права върху антрепозитираниитъ стоки, споредъ видътъ, качеството, тежината, мѣрата, броятъ или стойността, опредѣлени отъ митницата при внасянето имъ.

Чл. 134. Митарствениитъ чиновници иматъ право да провѣрватъ всекога, когато намѣрятъ за нужно, стокитъ, които сѣ вложени въ номиналнитъ антрепозити и антрепозитаритъ сѣ длъжни да представятъ стокитъ така, както сѣ били записани отъ митницата при внасянето имъ, безъ никакво прибавление или намаление. Ако стокитъ не се намѣрятъ на лице при преглежданieto отъ митарствениитъ чиновници, или ако не излѣзатъ еднакви съ сѣщитъ, които сѣ били прегледани при внасянето въ антрепозита, то антрепозитаритъ за плащане плащатъ стойността на липсалиитъ или премѣненитъ стоки.

Чл. 135. Презъ всичкото врѣме, колкото трае срока на антрепозита, позволено е да се пренасятъ стокитъ, било по вода, било по сухо, отъ единъ антрепозитъ въ други въ Княжеството.

Препѣстванията на антрепозититъ не могатъ да предизвикатъ никакви извинителни причини за продължаването срока на антрепозита.

Чл. 136. При изважданieto стокитъ отъ антрепозита за вътрѣшно употребление се извършватъ, предвиденитъ въ настоящий законъ форми за вноснитъ стоки.

Чл. 137. Не се позволява изважданieto стоки отъ антрепозита за вътрѣшно употребление, ако митарствениитъ и други сборове бѣдѣтъ по-малко отъ 400 лева.

Чл. 138. Изнасянето на ново антрепозитираниитъ стоки може да става, или по вода, презъ сѣщата митница, въ която сѣ били внесени, или по сухо, презъ една отъ митницитъ въ Княжеството.

Стокитъ, които се изнасятъ наново изъ антрепозититъ се облагатъ съ мито 1% отъ стойността.

Когато стокитъ се пренасятъ за изнасяние на ново, презъ други митници, митарствениитъ права се обезпечаватъ съ здрави порѣчителства, споредъ които притежателитъ или приемачитъ на стокитъ се задължаватъ да заплатятъ стойността на превозимитъ стоки, въ случай че не представятъ въ опредѣления срокъ удостовѣрение отъ митницата презъ която е станало изнасянето на ново.

Чл. 139. Антрепозитаритъ отговарятъ на митарствениитъ права, ако стокитъ се откраднатъ отъ номиналнитъ антрепозити.

Чл. 140. Притежателитъ на вложенитъ стоки въ антрепозититъ сѣ длъжни да ги застраховатъ всекога отъ пожаръ и наводнение; въ случай че стокитъ изгорятъ или се повредятъ, тѣ отговарятъ за митарствениитъ имъ права.

ГЛАВА VI.

За транзитнитъ стоки.

Чл. 141. Всички иностранны стоки, дозволени за внасяние, могатъ да се прекарватъ транзитъ, презъ територията на Българското Княжество.

Прекарването транзитъ на запретенитъ стоки, на орѣжията и военнитъ амуниции, може да се дозволи само съ особно разрѣшение отъ Министра на Финанситъ, въ което се показва срока на пътуването имъ и мѣрцитъ за предвѣрване на възможнитъ при прекарването имъ злоупотреби. Ако се намѣри за необходимо запретенитъ стоки при транзитиранието да се придружаватъ отъ митарствени чиновници или стражари, то притежателитъ на тия стоки сѣ длъжни да заплащатъ на тия лица прогонни и дневни, които имъ се слѣдватъ по утвърденитъ такси. — Транзитиранието на стокитъ се позволява презъ всичкитъ митници въ Княжеството.

Чл. 142. Притежателитъ или приемачитъ на предназначениитъ стоки за транзитъ, сѣ длъжни да подаватъ въ митницата подробна декларация, по установената за това форма и по изложениитъ правила въ чл. 77 отъ настоящий законъ.

Чл. 143. Слѣдъ подаването декларацията е пристѣпва къмъ преглежданieto на стокитъ. Пре

гледжанието става по сѣщия начинъ както и за вносниѣ стоки.

Чл. 144. За неправилното обявени стоки и за внамѣренитѣ разлики се постѣпва, съгласно съ чл. 87 отъ настоящий законъ.

Чл. 145. Не се позволява да се транзиратъ повѣрѣденитѣ колетѣ, които съдържатъ обработени сѣстоки. Подобни стоки могатъ да се транзиратъ сѣсамо, слѣдъ като притѣжателитѣ имъ поправятъ повѣрѣденитѣ колетѣ.

Чл. 146. Сѣщността на стокитѣ се удосто- вѣрява чрезъ опломбирване на колетитѣ. Плом- битѣ на единъ колетъ не могатъ въ никой слу- чай да надминуватъ числото четири. Търговцитѣ иматъ право да съединяватъ или раздѣлятъ на по-малки части нѣколко човали или денгове въ единъ товаръ: въ първия случай пломбитѣ не се прилагатъ на всякой човалъ или денгъ отдѣлно, но на съставения денгъ чрезъ съединението имъ; а въ втория — на всякой колетъ. Произведе- нията или стокитѣ, на които пренасянето не става въ затворени колетѣ, се освобождаватъ отъ оплом- бирване; сѣщността на тия стоки се удосто- вѣрява съ образци (проби), които се турятъ въ кутии или торби, добръ запущени и опломбрани, а на животнитѣ съ подробенъ описъ за тѣхното количество, видъ и пр. Запечатанитѣ образци за подобни стоки се предаватъ на превозителя за да ги представи въ износната митница, наедно съ стокитѣ.

За всякой пломбъ, приложенъ на единъ колетъ, ще се взема 30 стотинки заедно съ връвта, която се употрѣблява при опломбирването.

Чл. 147. Притѣжателитѣ, приемачитѣ или превозителитѣ на предназначениѣ стоки за тран- зитъ, представляватъ въ вносна митница: или париченъ залогъ на общитѣ основания, или пис- менно обязательство съ порѣчителство на друго съ- стоятелно лице, Български поданикъ, притѣжа- телъ на недвижими имущества, чрезъ които се за- дължаватъ да прекаратъ стокитѣ презъ границата на износната митница и да представятъ отъ нея удостоверение за прекарването имъ.

Обязателствата трѣбва да съдържатъ: митни- цата, чрезъ която се изнасятъ стокитѣ; срокътъ, въ който стокитѣ трѣбва да се изнесжтъ въ чуж- бина; видътъ, качеството, тежнната, мѣрата и стойността на стокитѣ; образцитѣ, които се ис- пращатъ въ износната митница; числото на плом- битѣ, приложени на всякой колетъ, а тѣй сѣщо на всяка торба, връска, кутия и прочее отъ об- разцитѣ.

На основание паричния залогъ или обязатель- ството, вносна митница издава транзитенъ листъ, който придружава стокитѣ презъ всичкото врѣме на транзита и който се представя заедно съ сто- китѣ въ износната митница.

Както обязательството, така и транзитния листъ, подлежатъ на гербовъ сборъ, споредъ установения размѣръ въ особния за това законъ.

Чл. 148. Отварянieto по нѣтъ на колетитѣ съ транзитни стоки се запрѣтѣва. Ако обаче тѣ сѣ измокрени, или по друга причина стане необ- ходимо отварянieto на колетитѣ и прехвърлянето на стокитѣ, притѣжателя имъ е длѣженъ да из- вѣсти за това на най-близката полицейска власть, която отъ своя страна испраща чиновникъ за да снесе пломбитѣ и да състави подробенъ описъ на изваденитѣ стоки. слѣдъ като се свърши рабо- тата и като се наредятъ отъ ново и намѣстятъ стокитѣ въ сѣщитѣ колетѣ, запечатватъ се отъ полицейския чиновникъ, а съставения описъ се испраща въ износната митница, съ прилагане на отпечатка отъ печата, съ увѣдомление за причи- нитѣ на отварянieto на колетитѣ и на снетитѣ пломби.

Чл. 149. За удостоверение, че стокитѣ сѣ били прекарана отъ вѣнъ Княжеството, трѣбва да се представи въ вносна митница транзитния листъ, завѣренъ и потвърденъ съ печата на из- носната митница.

Чл. 150. Срокътъ за транзита на стокитѣ се опредѣлява споредъ разстоянieto и начинътъ на превозването; той се установява като се сѣтъ по 20 километра въ день. Този срокъ не може въ никой случай да надмине 6 мѣсеца.

Срокътъ за повръщанieto въ вносна митница транзитния листъ е 20 денье, отъ деня на удосто- вѣрението за прекарването стокитѣ отъ вѣнъ гра- ницата.

Чл. 151. Изнасянieto на стокитѣ ще става само презъ митницата, която е означена въ тран- зитния листъ.

Министрътъ на Финанситѣ обаче има право да разрѣшава изнасянieto и презъ други митници, ако преди истичанieto на срока, притѣжателитѣ на стокитѣ представятъ законни причини за про- мѣненieto на маршрута.

Чл. 152. Всичкитѣ стоки, които се упо- минаватъ въ транзитния листъ, трѣбва да се пред- ставятъ изведнѣжъ въ износната митница. Не се допуща изнасянieto на една партида стоки да става на нѣколко нѣтъ, освѣнъ по нѣмание до- статъчно превозителни средства.

Чл. 153. Износнитѣ митници, слѣдъ като провѣрятъ видѣтъ, количеството, теглото на колетитѣ и цѣлостта на приложенитѣ пломби, потвърждаватъ транзитнитѣ листове и ги предаватъ на представителитѣ, слѣдъ изнасянието на стокитѣ за чужбина.

Ако пломбитѣ и вървитѣ на колетитѣ сж поврѣдени или снети, то стоката, която се намира въ тия колетѣ, се подлага на подробно преглеждане.

Чл. 154. Ако въ износната митница се открие, че частъ отъ стокитѣ сж били скрити или извадени отъ колетитѣ, то въ транзитния листъ ще се удостоверява само за представенитѣ стоки. Ако тия стоки се намѣрятъ изцѣло или отчасти замѣстени съ други, то размѣненитѣ се конфискуватъ. Въ такъвъ случай митницата ще удостоверява само за тѣзи отъ стокитѣ, които дѣйствително се изнасятъ отъ вѣнъ границата.

Чл. 155. Ако при представянieto на стокитѣ въ износната митница, срока за транзитното прекарвание е вече истекълъ и не е послѣдвало разрѣшение за продължаванieto му, по заявление на притѣжателитѣ на стокитѣ, то дозволенитѣ стоки се облагатъ съ вносни митарственни права, слѣдъ което притѣжателя имъ е свободенъ да ги остави въ вѣтрѣшността на Княжеството, а запретенитѣ стоки се конфискуватъ.

Чл. 156. Ако транзитний листъ не бѣде представенъ въ вносната митница, въ назначенia срокъ въ чл. 150 отъ настоящъ законъ, то задължително и поржчители му сж обязани взаимно да заплатятъ:

а) ако стокитѣ сж били запретени за внасяние, стойността на тѣзи стоки, споредъ обезпечената сума въ обязательството и една глоба въ двоенъ размѣръ на стойността;

б) ако стокитѣ сж били дозволени за внасяние, задържа се оставения за тѣхъ залогъ, или се вискватъ обезпеченитѣ права, споредъ поржчителството, и

в) ако въ удостовѣренieto, издадено отъ износната митница върху транзитния листъ, се упоменува само за една частъ отъ испратенитѣ стоки, то се задържа вносното мито само за количеството на недоставенитѣ стоки.

Забѣлѣжка. Въ случай че транзитния листъ се изгуби, преди да сж представени стокитѣ въ назначената митница, то по заявлението на притѣжателя първата митница му издава преписъ отъ обязательството за транзитнитѣ стоки. Ако обаче листътъ се изгуби, слѣдъ като е билъ потвърденъ отъ втората митница, то тя му издава установеното удостовѣрение.

Чл. 157. Въ случай на непреодолима сила позволява се продължението срока на транзитнитѣ стоки, по разрѣшението на Министра на Финан-

ситѣ, вѣлѣдствие мотивираното заявление на притѣжателя на стокитѣ.

Ако стокитѣ пропаднатъ по непреодолима сила, като: пожаръ, наводнение, кораблекрушение и пр., то тѣ не подлежатъ на наказание и се освобождава оставения за тѣхъ залогъ или поржчителство, ако случая на непреодолимата сила бѣде фактично доказанъ, чрезъ законни актове или удостовѣрения, издадени отъ надлежнитѣ власти.

Чл. 158. Дозволенитѣ стоки, всички или частъ отъ тѣхъ, които се испращатъ въ транзитъ, преди истичанieto срока за изнасянието имъ, и ако сж съобразни съ изложенитѣ въ транзитния листъ, могатъ да се обявятъ за вѣтрѣшно употрѣбление въ Княжеството и облагатъ съ митарственни права въ всѣка митница.

Въ такъвъ случай митницата, въ която се подава декларация за вѣтрѣшно употрѣбление и въ която се заплащатъ вноснитѣ митарственни права, съставя удостовѣрение върху транзитния листъ, което има сила да унищожи обязательството само тогава, когато заедно съ транзитния листъ се представи въ вносната митница и квитанцията за заплащанieto митарственнитѣ права, заедно съ втори екземпляръ отъ декларацията.

ГЛАВА VII.

За стоки, които се испращатъ (транспортиратъ) отъ една митница до друга въ Княжеството.

Чл. 159. Желаящитѣ да пренасятъ пристигналитѣ вносни стоки, въ Княжеството, за преглеждане, отъ една митница въ друга, длъжни сж да подадатъ на пограничната митница декларация, въ два екземпляра, споредъ установената за тѣхъ форма, съ означение числото на колетитѣ, видѣтъ на стоката и знаковетѣ, номерътъ и теглото на всѣкой колетъ отдѣлно, както и стойността на стокитѣ, споредъ фактуритѣ.

Декларацията трѣбва да бѣде всѣкога придружена отъ оригиналитѣ фактури, испратени съ мѣстото, гдѣто сж натоварени стокитѣ; въ противенъ случай не се позволява транспортиранieto на стокитѣ.

Обявенитѣ стоки за испращанie на друга митница въ Княжеството се подлагатъ, въ първата митница, на кратко провѣряване, което се извършва само върху числото, видѣтъ на колетитѣ, знаковетѣ, номеритѣ и теглото на всѣкой колетъ. Ако при това провѣряване се намѣрятъ колетѣ въ по-голѣмо количество отъ обявеното въ декларацията, то излишка се конфискува. За намѣренитѣ разлики въ теглото на колетитѣ не се налага никакво наказание; за тѣхъ се правятъ само

забълблѣжки въ декларацията отъ оцѣнителя или чиновника, на когото е възложено да изпълнява такава длъжностъ, за да се иматъ предъ видъ, при съставянето транспортния листъ.

Чл. 160. Когато първата митница се съмнява за правилното обявление видътъ на стокитѣ, то тя има право да пристѣпи къмъ подробно преглеждане. Въ такъвъ случай нарушенията, които сее издирятъ забълблѣжатъ се въ декларацията и веднага се налагатъ, установенитѣ наказания въ чл. 837 за неправилното обявяване видътъ на стокитѣ.

Чл. 161. Притежателитѣ или превозителитѣ на предназначения стоки за испращане на друга митница, въ вътрѣшността на Княжеството, представятъ въ първата митница: или париченъ залогъ, или писменни обязательства съ здрави поръчителства, чрезъ които се задължаватъ да занесатъ стокитѣ до мѣстоназначението и да представятъ удостоверение, отъ втората митница, че сж изпълнили това задължение въ сроковетѣ, опредѣляеми отъ първата митница. Срокътъ, въ който транспортнитѣ стоки трѣбва да бѣдѣтъ занесени на мѣстоназначението си, се опредѣля споредъ разстоянието, между пограничната и вътрѣшната митница, като се смѣта на день по 20 километра. Този срокъ въ никой случай не може да надмине 3 мѣсеца. На основание писменното обязательство, подписано отъ притежателя, превозителя или експедитора на стокитѣ и отъ поръчителя, първата митница издава транспортенъ листъ, въ който се поясняватъ всичкитѣ свѣдѣния отъ обязательството по испращането на стокитѣ. Обязательството, поръчителството и транспортния листъ се облѣпятъ съ установенитѣ гербови марки, споредъ особения законъ за гербовия сборъ. Удостоверението за пренасянето стокитѣ на мѣстоназначението става чрезъ повръщането въ първата митница транспортния листъ, потвърденъ отъ вътрѣшната митница, че стокитѣ сж представени споредъ условията, предвидени въ упоменатия листъ. Срокътъ за повръщането транспортния листъ е 20 денье, отъ деня удостоверението на транспортния листъ.

Чл. 162. При транспортирането на стокитѣ колетитѣ се опломбирватъ отъ първата митница за обезпечение сжщността на стокитѣ, съгласно съ чл. 146.

Всичкитѣ стоки, които се упоменуватъ въ транспортния листъ, трѣбва да се представятъ изведнажъ въ вътрѣшната митница. Щомъ пристигнатъ стокитѣ въ нея, тя пристѣпва къмъ преглеждането имъ и като провѣри, че опломбироването е непокътнато и че видътъ, знакътъ, номерътъ и теглото на всякой колетъ съответствуватъ съ показа-

нията на транспортния листъ, удостоверява въ обратната страница на този листъ правилното приемане на стокитѣ и го дава на лицето, което е представило стокитѣ, за да му послужи при оничтоването обязательството.

Чл. 163. Ако при преглеждането, представенитѣ колетѣ се намѣрятъ въ по-малко количество отъ означеното въ транспортния листъ, то обявителя или поръчителя е длъженъ да заплати цѣлата стойностъ на съдържащитѣ се стоки въ липсалитѣ колетѣ. Тази стойностъ се смѣта най-малко 50 лева за всякой килограмъ тегло бруто и се взисква отъ вътрѣшната митница, която въ подобенъ случай прави нужнитѣ забълблѣжки въ транспортния листъ. Ако числото на представенитѣ колетѣ бѣде сжщото, а се намѣрятъ разлики въ видътъ или въ теглото имъ, то размѣненитѣ колетѣ се конфискуватъ. При това обявителя или поръчителя ще бѣде длъженъ да заплати и стойността на изваденитѣ по пѣтя стоки.

Въ случай на изгубване стокитѣ по пѣтя, произхождащи отъ обстоятелства на непреодолима сила, постѣпва се съгласно алинея втора на чл. 157.

Чл. 164. Щомъ се потвърди транспортния листъ за пристигването стокитѣ на мѣстоназначението си, той се представя въ митницата, която го е издала и тя е длъжна да унищожи обязательството, взето отъ поръчителя и да го освободи отъ задължението му.

Ако транспортния листъ се не повърне най-късно 3 мѣсеца слѣдъ истичанието опредѣления срокъ въ чл. 161, то митницата, която е издала листа, преслѣдва подписавшитѣ се въ обязательството лица, да заплатятъ стойността на стокитѣ и се съобразява по първата алинея на чл. 163.

Въ случай на изгубване транспортнитѣ листове постѣпва се, съгласно съ забълблѣжката на чл. 156.

Чл. 165. Транспортиранитѣ стоки, слѣдъ като се приематъ въ втората митница, могатъ по желанието на притежателитѣ имъ да заплатятъ митнитѣ права, или да се вложатъ въ антрепозитъ, а тъй сжщо да се изнесатъ на ново, транзитиратъ, или повторно да се транспортиратъ до друга митница. Въ такъвъ случай митницата обяснява за туй въ транспортния листъ.

Чл. 166. Транспортнитѣ стоки, обявени за заплащане митото на втората митница, безъ да се зема въ внимание оцѣнението на първата митница, оцѣняватъ се съобразно съ тарифитѣ или съ дѣйствителната имъ стойностъ, ако сж ad valorem.

ГЛАВА VIII.

За стокитѣ, които се пренасятъ по вода отъ едно пристанище до друго въ Княжеството.

Чл. 167. Мѣстнитѣ стоки, както и иностраннытѣ съ заплатено мито, могатъ да се пренасятъ по вода, отъ едно пристанище въ друго въ Княжеството, безъ да плащатъ вносно или износно мито, по долуизложения порядъкъ.

Чл. 168. Желаящия да пренесе такива стоки, обязанъ е да ги обяви устно въ митницата, която ги записва въ установената за това книга за крайбрѣжнитѣ листове. Мѣстнитѣ произведения се обявяватъ подробно, а иностраннытѣ могатъ да се обявяватъ и съ общи наименования. Въ този случай тѣ трѣбва да се опломбиратъ.

Чл. 169. Митницата пристѣпия къмъ подробно преглеждане на така обявенитѣ стоки, ако тѣ сѫ мѣстни, а само повърхно, ако сѫ иностранны, слѣдъ което издава на притежателя крайбрѣженъ листъ, по установената форма.

За невѣрното обявление на такива стоки се постѣпва, съгласно съ чл. 87 отъ настоящий законъ.

Чл. 170. Преди освобождаването стокитѣ за пренасяние митницата обезпечава митнитѣ права за износнитѣ стоки съ париченъ залогъ въ размѣръ на митото, ако то не надминува 100 лева. За по-голяма сума може да се приеме и поръчителство на частно лице. Въ случай че стокитѣ сѫ запрети за изнасяние, то залогътъ или поръчителството се взема въ размѣръ на стойността на стокитѣ.

Чл. 171. Оставения париченъ залогъ може да се повърне или отъ митницата, гдѣто е оставенъ, или отъ митницата, гдѣто ще се внесе стоката. Въ първия случай притежателя трѣбва да представи въ митницата въстояние на 20 дѣне подиръ дадения му срокъ установеното удостовѣрително, че е внесълъ стоката въ означената митница; а въ втория случай той трѣбва да представи наедно съ стоката и депозитния листъ, взетъ отъ първата митница.

Ако притежателя не представи нужното удостовѣрително въ горния срокъ, то оставения залогъ се записва на приходъ, или пѣкъ суммата се взима отъ поръчителтъ.

Чл. 172. Срокъ за пренасяние на такива стоки се опредѣля отъ самата митница, но въ никой случай той не може да надмине 3 мѣсеца.

Чл. 173. Като пристигне стоката въ означеното пристанище, придружена отъ крайбрѣжния листъ, митницата провѣрява количеството на колетитѣ, пѣлостта на пломбитѣ, знаковетѣ, номерата и теглото, споредъ листътъ и като ги намѣри редовни,

слѣдъ снеманieto пломбитѣ и задържанieto листътъ, отпуша ги безъ други особенни митарственни формалности. Ако стокитѣ сѫ били обявени въ листътъ подробно, то митницата ги провѣрява и налага наказанията, предвидени въ чл. 87 отъ настоящий законъ, само ако намѣри разлика въ количеството и видътъ на стокитѣ; но ако иностраннытѣ стоки сѫ обявени въ листътъ съ общо наименование и пломбитѣ сѫ скѣсани, то тѣ подлежатъ на вносно мито.

Чл. 174. Въ случай че стоката пропадне въ пренасянieto по непреодолима сила, постѣпва се съгласно чл. 157 отъ настоящий законъ.

Чл. 175. Пренесенитѣ стоки отъ едно пристанище въ друго подлежатъ на вносно мито, ако притежателя имъ въ продължение на 20 дѣне отъ пристиганieto имъ въ пристанището не представи крайбрѣжния листъ, или въ случай на изгубването му удостовѣрително за дѣйствителното имъ натоварване изъ едно отъ българскитѣ пристанища. Ако стокитѣ не подлежатъ на мито освобождаватъ се по установения редъ.

Чл. 176. Крайбрѣжнитѣ листове се издаватъ за всяко едно пристанище и стокитѣ не могатъ да се внасятъ въ друго пристанище. Въ случай че всичкитѣ стоки или частъ отъ тѣхъ, които сѫ били донесени съ редовенъ крайбрѣженъ листъ, се изнасятъ по желанието на притежателя за друго пристанище, то митницата като задържи първия листъ, издава други листъ за новото пристанище. Въ подобенъ случай правятъ се забѣлѣжки за това въ първия листъ.

ГЛАВА IX.

За стоки, които се избавятъ отъ разбититѣ и паднали на пѣсекъ ладии.

Чл. 177. Всичкитѣ стоки, които съставляватъ товара на разбититѣ или исхвърлени на брѣга ладии, постѣпватъ подъ надзора на мѣстнитѣ митници, безъ да се обръща внимание че подлежатъ или не на мито.

Чл. 178. Ако ладията падне на пѣсекъ и капитанитѣтъ поиска да стовари частъ или всичката стока за олекване на ладията и отбѣгване отъ авария, то митарственнитѣ стражари, които пазятъ мѣстния пограниченъ постъ, позволяватъ това, но сѫ задължени да извѣстятъ тутакси управителя на митницата.

Чл. 179. Митарственната стража е длъжна да дава всяко съдѣйствие за избавяние на стокитѣ и за тѣхното упазване, както и за исхвърлениотъ вълнитѣ на брѣга разни вещи, сѣждове и дървета, като внимава само да не стане контрабандно престѣпление.

Чл. 180. За изхвърленитѣ и стоварени стоки отъ разбититѣ ладии трѣбва да става описъ отъ страна на испратения на мѣстото митарственъ чиновникъ, слѣдъ извършването на което, ако тия стоки не могатъ да се натоварятъ пакъ въ корабитѣ, пренасятъ се въ митарственнитѣ магазини и помѣщения.

Чл. 181. Исклучение отъ установеното въ предидущия членъ правило правятъ: а) стокитѣ, за които се е заплатило мито и б) ония, които никакъ не подлежатъ на мито. Тѣзи стоки, по желанието на корабоначалника, могатъ да се оставятъ на брѣга подъ надзора на митарственнитѣ стражари до изнамѣрването способъ за по-натѣшното имъ пренасяние.

Чл. 182. За всичкитѣ избавени иностранны стоки, за които митото не е заплатено и сѣ останали въ Княжеството за проданъ, трѣбва да се взема надлежното вносно мито, като се наизтъ установенитѣ формалности за вносниѣ стоки. Ако тѣ сѣ запретени за внасяние, трѣбва да се изнасятъ, а въ противенъ случай подпадатъ подъ конфискация, на основание чл. 110.

Иностраннитѣ стоки, назначени по документитѣ за чужди пристанища, изнасятъ се за граница безъ никаква формалностъ.

Ако при кораблекрушение или при стоваряване на ладии сѣ изнеси стоки, по причина на авария, сѣе удирятъ стоки не обявени въ митницата, то сѣ тѣхъ се постѣва като сѣ стоки тайно изнасяни.

Чл. 183. Ако повредената ладия се спрѣ въ ррайона на митарствения надзоръ (при скелата или въ пристанището) за поправка и корабоначалника не вижда за нужно да стовари на брѣга стокитѣ, които се намиратъ въ нея, то презъ всичкото врѣме на стоянието на ладията трѣбва да се намѣрва близо при нея единъ стражаръ, поставенъ отъ митницата да пази за да не се изнесе или внесе въ нея тайно.

За нестоваряването на стокитѣ се полага 20 денье срокъ. Исклучение става когато ладиятъ не сѣ могли да трѣгнатъ по причина на противни вѣтрове или бури.

Чл. 184. Изложеното въ предидущия членъ правило се отнася сѣщо и за ладиятъ, които на пѣтъ се спиратъ въ пристанището, въ случай на ледно течение, замръзване на водитѣ или опасность отъ неприятель. Задръжанието на ладиятъ по тия причини, а тѣ сѣщо по повреда признава се като обстоятелство независаще отъ волята на капитанитѣ (чл. 65).

ОТДѢЛЪ IV.

За пѣтническитѣ вещи, за пропуцание безъ мито предмѣти на дипломатическитѣ агенти и за пощенскитѣ пакети.

ГЛАВА I.

За пѣтническитѣ вещи.

Чл. 185. Пѣтницитѣ, които идатъ отъ чужбина, длѣжни сѣ да покажатъ на митницата всичкия си багажъ, който се намира при тѣхъ.

Преглежданието вещитѣ на пѣтницитѣ се възлага на митарственнитѣ чиновници по распорѣжданieto на управителя на митницата.

Чл. 186. Преглежданието се изоставя само кога преминуватъ лица отъ Княжеския домъ на България и лицата, които идѣтъ отъ иностранныѣ държави съ назначение отъ правителствата си въ качество на дипломатически и консулски агенти отъ всякакъвъ чинъ.

Чл. 187. При опредѣляването кои именно отъ пѣтническитѣ предмѣти се предназначаватъ за собствено употребление на пѣтницитѣ и подлежатъ на безмитно пропуцание, митницитѣ сѣ длѣжни да взематъ въ съображение състоятелността и общественото положение на пѣтницитѣ, до колкото то може да бѣде извѣстно.

З а б ѣ л ѣ ж к а. Предмѣтитѣ, внасянието на които въ Княжеството е забранено, не се отнасятъ къмъ вещитѣ на пѣтницитѣ, които подлежатъ на безмитно пропуцание.

Чл. 188. Преди да пристѣпятъ къмъ преглежданието на пѣтницитѣ вещи митарственнитѣ чиновници, върху които лежи тая обязанность, сѣ длѣжни да попитатъ пѣтника намиратъ ли се между вещитѣ му предмѣти въ видъ на стока, подлежащи на плащане мито. Ако пѣтника каже, че такива предмѣти и стоки у него нѣма и въ преглежданието се намѣрятъ, то за тѣхъ се взема двойно мито, а запретенитѣ стоки се конфискуватъ.

Чл. 189. Ако обыкновенното мито на подлежащитѣ за плащане мито стоки или предмѣти не надминува 25 лева, то тая сума се записва на приходъ въ книгата за пѣтницитѣ вещи; въ противенъ случай пѣтника е длѣженъ да подаде декларация по общитѣ основания.

Чл. 190. Ако пѣтника не пожелае да заплати мито за обявениѣ отъ него предмѣти, то тѣ, по желанието му, могатъ да се върнатъ обратно вънъ отъ границата безъ да имъ се вземе мито и безъ да се испѣлва друга нѣкоя формалностъ.

Чл. 191. Търсението на пѣтника се допуца само въ митарственнитѣ учреждения когато има съмнѣние, че той крие по тѣлото си, подъ дрѣхитѣ си, въ общата и т. н. нѣкои предмѣти,

които подлежат на мито. Въ подобни случаи личното претърсване на пътника трѣбва да става въ присѣтствието на управителя или назначения за преглежданието на пътниците чиновникъ. Тая мѣрка се приспособява и върху пътниците отъ женския полъ съ особенно предназначение; претърсването въ тоя случай може да прави само жена, и то въ присѣтствие на двама свидѣтели отъ женския полъ. За личното претърсване на пътника се съставлява актъ, подписанъ отъ пътника и отъ всичките присѣтствующие.

Чл. 192. Ако при претърсването на пътника се намиратъ скрити предмети, подлежащи на мито, а тъй също необявени стоки — потаени въ двойните дѣна и страни на сандъците и кутиите, въ проушените остии на кола и екипажи и въобще въ такива мѣста, които нарочно сѣ измислили и направени за тайно прекарване, то подобни стоки се конфискуватъ и се взема отъ пътника двойно митно право; а ако сѣ запрети, освѣтъ конфискуватъ, взема се и двойната имъ цѣна.

Чл. 193. Пътнишките вещи, които не се намиратъ при пътниците, а се носятъ отдѣлно, могатъ да се пропускатъ безъ мито съ позволенieto на управителя, ако тѣ иматъ явенъ признакъ за употребление и принадлежатъ на лица пристигнали отъ чужбина.

Освобождените вещи, ако и употребени, подлежатъ на мито когато не се носятъ отъ самите пътници.

Чл. 194. Лицата, които пристигатъ отъ границата на коняе, въ екипажи и кола, освобождаватъ се отъ плащане слѣдующето за тѣхъ мито, ако тѣ се върнатъ назадъ въ течението на една година и изпълнятъ предвидените задължения въ чл. 116 отъ настоящий законъ.

Чл. 195. Багажа на ония лица, които излизатъ изъ Княжеството, не подлежи на митарствено преглеждане.

Чл. 196. Ако лицето, което преминува презъ Българското Княжество, пожелае да избѣгне двойното преглеждане на багажа си, което споредъ общите правила трѣбва да стане въ вносната и износната митница, дава му се право да иска да му се опломбира багажа въ митницата за внасяние. Слѣдъ това износната митница има право да го преглежда само въ такъвъ случай, когато положените отъ вносната митница пломби или печати се видятъ повредени. Ако лицето, което пътува въ Българското Княжество отъ едно пристанище до друго, пожелае да избѣгне преглежданието на багажа си, което споредъ общите правила трѣбва да стане въ вносната митница, то дава му се право

да иска отъ митницата да му се опломбира багажа. Слѣдъ това вносната митница има право да преглежда багажа само въ такъвъ случай, ако положените отъ износната митница пломби или печати сѣ повредятъ.

За всякий приложенъ пломбъ или печать се взема отъ пътника по 30 ст.

Чл. 197. Преглежданието багажа на пътниците, които пристигатъ съ параходи въ пристанищните градове, се прави по исканието имъ презъ всяко врѣме, дѣня и нощя.

Чл. 198. Предявяваните отъ курриерите пакети и пратки (аманети) съ напечатанъ или писменъ надписъ „Expédition officielle“, снабдени съ официалния печать и адресовани на официални лица отъ иностранный дворове, пропускатъ се безъ никакво преглеждане.

Чл. 199. Изложените въ чл. 185—198 правила на българский языкъ и на главните европейски язици трѣбва да се окачатъ въ митниците и по други мѣста, гдѣто става преглежданието на пътниците.

ГЛАВА II.

За предметите и вещите, които принадлежатъ на дипломатическите агенти и консули.

Чл. 200. Предназначените за собствено употребление вещи и предмети на консулите и вице-консулите се пропускатъ безъ мито. При това ония, назначени за консулите и вице-консулите, които не се занимаватъ съ търговия, се освобождаватъ и отъ всяко преглеждане; а вещите на консулите, които се занимаватъ съ търговия, подлежатъ на преглеждане.

З а б ъ л ѣ ж к а. Ползуватъ се отъ безмитно внасяние на стоки въ всяко генерално консулство по двама и въ всяко консулство по единъ отъ по-главните чиновници, ако тия лица принадлежатъ въ категорията на агентите, които се назначаватъ съ декретъ отъ своите правителства и които не се занимаватъ съ търговия.

Генералните консули, консули и вице-консули, които се занимаватъ съ търговия, се освобождаватъ отъ плащане мито само за ония предмети, които се донасятъ за тѣхно собствено употребление и въ слѣдующата година пропорция, на генералните консули за сума не по-голяма — по оцененіе — отъ 5 хиляди и на консулите не повече отъ 2 хиляди лева. Въ тая смѣтка не влизатъ вещите, мобилите и предметите за първоначалните натѣжиявания на чиновниците на консулствата, когато се назначаватъ на служба.

Чл. 201. За пристигналите предмети отъ странство консулите и вице-консулите подаватъ въ митницата писмено заявление по установеный порядъкъ, подписано саморѣчно отъ тѣхъ и подпечатано съ официалний печать.

Това заявление трѣбва да съдържа: числото на колетите, знаковѣ (марките), номерата, коли-

чеството и стойността на стокитѣ, които се на-мѣриваатъ въ колетитѣ.

Чл. 202. При преглежданieto стокитѣ на консулитѣ и вице-консулитѣ, които се занимаватъ съ търговия, се правятъ бѣлѣжки за намѣреното на сжщцото заявление, което като се запише на отворената имъ смѣтка, се прилага при митнишката квитанция за да служи за оправдание на отпуснатитѣ колетѣ.

Вещитѣ на консулитѣ и вице-консулитѣ, които не се занимаватъ съ търговия, ако и да не се преглеждатъ, подаденитѣ обаче за тѣхъ заявления тожже се прилагатъ при митнишкитѣ квитанции.

Чл. 203. Поръчванитѣ стоки отъ консулитѣ и вице-консулитѣ, които се занимаватъ съ търговия, за търговски операции, както и вещитѣ и предметитѣ имъ, които ако и предназначени за собственото имъ употребление, не сж донесени въ по-големо количество отъ годишната имъ пропорция, внасянието на която се допуска безмитно, трѣбва да заплащатъ митарственитѣ права по общитѣ правила съ запазване на всичкитѣ задължителни за търговцитѣ формалности.

Чл. 204. Въ случай на пристигане колетѣ, адресовани до нѣкого отъ консулитѣ и вице-консулитѣ, които живѣятъ въ вѣтрѣшността на Княжеството, тѣ могатъ да се предаватъ на представителя на сжщата държава, който живѣе въ мѣстото, гдѣто се намира митницата, — срещу звадѣлжение да достави въ течението на единъ мѣсець удостоверение за получаването имъ отъ лицето, на което дѣйствително сж адресовани.

Забѣлка 1. Колетитѣ адресовани до дипломатическитѣ агенти живущи въ София, се опломбирватъ безъ преглеждане и предаватъ на тѣхнитѣ экспедитори или пограничнитѣ митници срещу писмено поръчителство, чѣе тѣ (колетитѣ) ще се предаждъ въ Софийската митница, където отъ своя страна безъ да ги отваря, предава ги по принадлежностъ срещу расписка за получаването имъ, за което веднага извѣстява надлежната митница за да се освободи экспедитора отъ даденото си поръчителство.

Забѣлка 2. Колетитѣ запечатани съ правителствени официални печати, които минаватъ чрезъ пограничнитѣ митници за дипломатическитѣ агенти въ София съ особенъ курьеринъ, пропусчатъ се свободно безъ опломбирване или други нѣкои формалности. Преглежда се само паспорта на курьера за удостоверение, че той е дѣйствително на еднo-кo-сѣ агентство.

Чл. 205. Въ случай на пристигане колетѣ, адресовани до по-високитѣ чиновници на консулствата, които не се занимаватъ съ търговия и се ползватъ отъ неограничено право на безмитно внасяние, установенитѣ въ чл. 201 заявления се изпроваждатъ въ митницата потвърдени съ подписътъ на консулитѣ.

Чл. 206. Декларациитѣ, фрахтоветѣ и всичкитѣ други книжа, които се подаватъ отъ консулитѣ и вице-консулитѣ за вещитѣ пристигнали за тѣхно собствено употребление, не подлежатъ на гербовъ сборъ, такси и прочее.

ГЛАВА III.

За преглеждане на пощенскитѣ пакети.

Чл. 207. Предаване на пощата стоки назначени за въ Княжеството или за въ странство е свободно и не подлежи на никакво преглеждане отъ страна на митницата.

Чл. 208. Стоки и предмети, които идатъ съ пощата отъ странство и сж опредѣлени за мѣста, въ които има митарствени учреждения, се предаватъ отъ пощенскитѣ служители заедно съ единъ подробенъ списъкъ (манифестъ) на пакетитѣ имъ на мѣстната митница, която ги предава на притежателя, слѣдъ като ги отвори предъ него и приеме законното мито.

Всичкитѣ пакети, които се получаватъ отъ иностраннитѣ писалища подъ бандеролъ, а тѣ сжщо мостритѣ и затворенитѣ препорѣчени пакети, ще се предаватъ отъ пограничнитѣ разбѣжни станции, на мѣстната митница, съ опшеъ, ако пощенската станция се съмнѣва, че тѣ съдържатъ предмети подлѣжащи на мито, като увѣдомлява притежателя имъ за това. Този порядъкъ ще се припособява и за ония съмнителни пакети, които сж назначени за вѣтрѣшнитѣ градове на Княжеството.

Чл. 209. Стокитѣ, които идатъ съ пощата отъ странство и сж назначени за вѣтрѣшнитѣ градове, гдѣто нѣма митници, пограничната пощенска станция сема преписъ отъ декларацията по обр. № 32 и наедно съ оригинала го испраща въ митницата. Ако въ декларацията е обявена цѣната на пакетитѣ, митницата като пресмѣтне и запише слѣдующото мито и $\frac{1}{2}\%$ сборъ върху оригинала и преписа, ръководяща се отъ цѣната показана въ левове, въ копията на пощенската декларация, оригинала възвръща обратно на пощата, а преписа задържа и записва въ книгата по образецъ № 33; въ противенъ случай (когато пакета е безцѣненъ) тя прилага само печатъ върху оригинала, а въ преписа и книгата прави бѣлѣжки, слѣдъ като получи увѣдомление отъ станцията за стойността на пакетитѣ.

Чл. 210. Когато пристигне пакетътъ на мѣстото гдѣто е притежательтъ, пощенскитѣ началникъ отваря пакета предъ неговитѣ притежатель, провѣрва ако съдържанието му е съгласно съ декларацията, взема митото и го предава срещу квитанция, на мѣстното козачество, а кви-

танцията испроважда на митницата въ онзи градъ, отъ гдѣто е влѣзълъ пакета въ Княжеството.

Чл. 211. Въ случай че съдържанieto на пакетътъ не е съгласно съ декларацията, тогава пощата предава пакетътъ на мѣстний финансовъ чиновникъ, който взема законнитѣ митарственни права два пѣти повече отъ колкото слѣдва и ги вписа въ ковчежничеството, а квитанцията испроважда въ оная митница, отъ гдѣто е влѣзълъ пакета.

Чл. 212. Ако въ пакетътъ има нѣща, на които вписанieto въ Княжеството е запрето, или пренасянieto имъ по пощата е забранено, стокитѣ се конфискуватъ и се постѣхва съ тѣхъ, съгласно чл. 87 отъ настоящий законъ.

Чл. 213. Пощенскитѣ декларации се облагатъ съ гербови марки, споредъ съществуващия законъ за гербовия сборъ.

Чл. 214. Пакетитѣ, които пристигватъ отъ границата на име на дипломатическитѣ агенти и консули, на Негово Височество Князьтъ, а също писма, които съдържатъ банкноти, не подлежатъ на митарствено преглеждане.

Паричнитѣ вѣзели (групове), които пристигатъ отъ странство, трѣбва да се отварятъ въ пощенското писалище, въ присѣдствieto на началника и притѣжателя имъ. Ако вѣзелътъ не съдържа предмети подлѣжащи на мито, то той се предава безпрепятствено на притѣжателя да си го отнесе; въ противенъ случай за намѣренитѣ скрити вещи между паритѣ, съставя се актъ и притѣжателя, заедно съ вѣзелътъ и съставения актъ, се препраща въ мѣстната митница, която съ намѣренитѣ въ вѣзела вещи постѣхва, съгласно съ чл. 87 отъ настоящий законъ. Въ вѣтрѣшнитѣ градове, гдѣто нѣма митници, намѣренитѣ въ вѣзеля скрити вещи се препращатъ до мѣстний финансовъ чиновникъ, който се съобразява съ втората алинея на чл. 214.

ОТДѢЛЪ V.

За стоки, които се пренасятъ по желѣзнитѣ пѣтища.

Чл. 215. Всички стоки, които пристигатъ отъ чужбина, както по сухо, така и по вода, до нѣкой пунктъ на границата, който е свързанъ чрезъ желѣзенъ пѣтъ съ нѣкой градъ въ вѣтрѣшността на Княжеството, гдѣто има митница, или съ други пунктъ на границата и които стоки се пренасятъ по упоменѣтый желѣзенъ пѣтъ, за испращанie до нѣкой митница въ вѣтрѣшността на Княжеството, или за прекарване транзитъ, се освобождаватъ отъ преглеждане при влизанieto,

ако пренасянieto имъ става въ затворени вагони, запечатани съ митарственни пломби и надзиравани презъ всичкото пѣтувание до мѣстоназначението отъ митарственнитѣ чиновне, на които е възложено да ги съпровождатъ.

Чл. 216. Стокитѣ, които се обявяватъ въ пристанищата при стоварването или изважданieto имъ отъ антрепозититѣ, за изнасяние на ново или за транзитъ по желѣзния пѣтъ, се съпровождатъ подъ конвой на митарственнитѣ чиновне, до станцията на желѣзницата, гдѣто се влагатъ въ вагони; такива стоки се освобождаватъ отъ преглеждане при изнасянето, ако тѣ се пренасятъ по установения редъ въ предишния членъ. Също се освобождаватъ отъ преглеждане при изнасянето стокитѣ съ заплатени митарствени права, които съ предназначени за изнасяние по вода, когато такива стоки пристигатъ на границата въ вагони запечатани и надзиравани отъ митарственнитѣ чиновне и се съпровождатъ подъ конвой до ладията, въ която ще се натоварятъ.

Чл. 217. За всяко испращанie, при внасянето въ Княжеството и изнасянето отъ антрепозита, трѣбва да се подава декларация, чрезъ която притѣжателя да се задължава да представи стокитѣ въ митницата на мѣстоназначението, въ опредѣления срокъ и подъ предвиденитѣ наказания въ отдѣлъ IV, глава VI и VII на настоящий законъ, въ случай на констатирани нарушения при пристиганieto на стокитѣ или презъ врѣмето на пренасянieto имъ.

Декларацията се съставя въ два екземпляра, отъ които едина се пази, като порѣчителство въ митницата, която доуца испращанieto на стокитѣ, а другия служи за транзитенъ или транспортенъ листъ и придружава стокитѣ до мѣстоназначението; тѣзи декларация трѣбва да съдържа всичкитѣ нужни свѣдѣния за отериванieto на кражби или други злоупотрѣбления, които влежатъ наказания — и за обезпечение длѣжимитѣ сумми на съкровището.

Особно, управлението по желѣзния пѣтъ съставя за всякой тренъ кратъкъ списъкъ, който се удостоверява съ подписа на митарственнитѣ чиновници отъ мѣстото, гдѣто съ натоварени стокитѣ. При този списъкъ, който се издава отдѣлно за всяко мѣстоназначение и въ който е показано числото на вагонитѣ, се прилагатъ всичкитѣ относителни документи за испратенитѣ стоки, като: тварителни писма, полици де карико и др. т.

Чл. 218. За да се унищожатъ взетитѣ задължения въ митницата, отъ която се испращатъ стокитѣ, достатъчно е щото мѣстоназначената или

износната митница да констатира цѣлостта на опломбирването на вагонитѣ и да удостовери върху декларацията, която служи за транспортен или транзитен листъ, въ случай на вътрѣшно пренасяние: че стокитѣ сѣ приети отъ митницата или вложени въ автρεпозитъ и въ случай на изнасяние нова, или транзитъ: че стокитѣ сѣ прекарани презъ границата.

Чл. 219. При пристигането на мѣстоназначеніето стокитѣ, за които притѣжателитѣ имъ не изпълняватъ тутакси установенитѣ формалности за внасяние или за автρεпозитъ, както и тѣзи, които не сесъ натоварятъ тутакси въ ладии, се влагатъ въ особени митарствени магазини, гдѣто се пазятъ до вдиганіето имъ. Влаганіето на тѣзи стоки въ магазинитѣ ще се счита като продължение на пренасянето (транспорта) имъ въ запечатанитѣ вагони и, при изважданіето имъ, предназначениитѣ стокки за изнасяние, за ново изнасяние, или за транзитъ, се освобождаватъ отъ плащаніе магазиннаго, ако не престоятъ въ магазинитѣ повече отъ 8 дена. Слѣдъ истичаніето на горѣпоменатия срокъ, стокитѣ подлѣжатъ подъ дѣйствието на общитѣ правила, изложени въ членове 68—76.

Чл. 220. Порядѣка, изложенъ въ членове 215—219, ще се позволява само когато митницитѣ, между които ще става пренасянето, сѣ поставени на самитѣ станции на желѣзнитѣ пѣтици, чрезъ които ще се извършва превозваніето и, ако управленіето на тѣзи желѣзни пѣтици снабди митницитѣ, въ рѣчевитѣ станции, съ необходимитѣ помѣщения, както за канцелария, тъй за магазини.

Чл. 221. Общитѣ правила на настоящий законъ, относително запрещенията или ограничениата за внасяние, или изнасяние или транзитъ, сѣщо и предписанитѣ наказания въ случай на контрабанда или нарушение, се прилагатъ напълно и за преносимитѣ стоки презъ желѣзнитѣ пѣтици. За торговия митарствени чиновици иматъ право да прирѣстватъ къмъ прегледаніето на стокитѣ, както въ вноснитѣ, така и въ мѣстоназначенитѣ за изнасяние митници, ако иматъ основателни съмнѣния за станали злоупотреби.

ОТДѢЛЪ VI.

333а **двувластнитѣ погранични имущества и на добитѣка, който се прекарва презъ границата на прехрана (паша).**

ГЛАВА I.

За двувластнитѣ погранични имущества.

Чл. 222. Двувластно имущество се нарича земяно притѣжаніе, което се пресича отъ погра-

ничната черта и се нахожда въ двѣ държави, а тъй сѣщо и островитѣ, лѣжащи по рѣка Дунавъ и принадлежащи на Княжеството България.

Чл. 223. На жителитѣ отъ граничните държави, които притѣжаватъ такива имущества, се позволява да прекарватъ безмитно отъ едната частъ на имуществото си въ другата: добитѣкъ, земеделскі оръдия и земни произведения.

Чл. 224. Притѣжателитѣ, които желаятъ да се ползватъ съ даденитѣ права въ предидущия членъ, сѣ длѣжни да подаватъ на митарственитѣ учреждения писмено заявленіе, въ което да показватъ:

а) какви именно земеделскі оръдия и работенъ добитѣкъ и въ кое именно врѣме на годината ще се прекарватъ презъ чертата на границата;

б) колко и какъвъ именно добитѣкъ ще се испраща на паша;

в) въ какво количество ще се пренасятъ земеделскитѣ произведения, слѣдъ прибираніето имъ, и

г) въ кой именно проходъ ще става съобщеніето презъ границата.

Прошеніето трѣбва да бѣде придружено отъ свидѣтелство, издадено отъ общината, гдѣто се намиратъ имотитѣ, въ удостовѣреніе че тѣ сѣ дѣйствително стопани на тия имотѣ, или че ги иматъ подъ наемъ. Свидѣтелствата за двувластнитѣ имущества по Дунава се издаватъ отъ общината, въ която живѣе притѣжателя. Тия свидѣтелства иматъ сила за една само година.

Чл. 225. Добитѣка, който се прекарва на паша, въ Княжеството, въ двувластнитѣ имущества, се освобождава отъ заплащаніе наложитѣ: бегликъ и серчимъ.

Чл. 226. Внасяніето и изнасяніето ще става само презъ митарственитѣ учреждения, въ които притѣжателитѣ на двувластнитѣ имущества сѣ представили споменатитѣ документи, съгласно съ чл. 224, или презъ митарственитѣ погранични постове, които се намиратъ подъ вѣдомството на тия учреждения.

Забѣлка. Исклучаватъ се отъ това прегледаніе селскитѣ и градски добитѣкъ, на които меритѣ се намиратъ отвѣдъ границата.

Чл. 227. Слѣдъ изпълненіето формалноститѣ на чл. 224 митарственото учреждение издава откритъ листъ на лицето, което притѣжава земно имущество, съ наименованіе на всички предмѣти, за които е разрѣшено да се прекарватъ презъ границата; то сѣщо съобщава на чиновитѣ отъ пограничните постове да пазятъ щото освѣнъ произведениата, оръдията и добитѣка, принадлежащи на жителитѣ на двувластното имущество, нищо друго да не се прекарва и пренася презъ грани-

ца и да задържатъ всичкитѣ означени предмѣти, когато влизатъ по навѣтрѣ въ Княжеството.

Всяки откритъ листъ не може да има сила за по-дълго врѣме отъ една година.

Чл. 228. Когато прошенията (поменати въ чл. 224) се представятъ въ митарственнитѣ пунктове, тѣ сж длѣжни незабавно да ги испращатъ въ митницата, отъ която засисятъ, за да имъ разрѣши прекарването и да издаде нужния откритъ листъ.

Чл. 229. Заявленията на жителитѣ отъ двувластнитѣ имущества за количеството на предмѣтитѣ, които предстоятъ да се пренасятъ, въ течението на годината, отъ едната частъ на имуществото въ другата, трѣбва да се подновяватъ всяка година и да имъ се издаватъ нови открити листове.

Чл. 230. За пренасянитѣ или прекарванитѣ предмѣти презъ чертата на границата, ако е нѣмало предварително разрѣшеніе отъ надлѣжнитѣ митарствени учреждения, се налагатъ предвиденитѣ наказания въ отдѣлъ IV, глава I и отдѣлъ VII, глава I.

ГЛАВА II.

За добитѣка, който се прекарва презъ границата на паша.

Чл. 231. Всякаквъ чуждъ добитѣкъ, който се докарва на паша въ България, се освобождава отъ вносно мито, ако се обезпечи връщаніето му въ опредѣленъ срокъ. Той обаче подлѣжи на всичкитѣ други налози, които се опредѣлятъ отъ особнитѣ закони.

Чл. 232. Притѣжателътъ на добитѣка, който се докарва на паша въ Българската територия, е длѣженъ да подаде на митницата, презъ района на която се вкарва, въ Княжеството, декларация, съ означение видѣтъ и количеството на добитѣка, мѣстото за пасището и срока на искарването му въ чужбина, въ опредѣления срокъ; а въ противенъ случай, да заплати надлѣжното мито за добитѣка, който остане въ България. Взетото задължение отъ обявителя се обезпечаватъ или чрезъ париченъ залогъ, или чрезъ здраво порѣчителство.

Чл. 233. Добитѣка се закарва въ митницата, гдѣто е подадена декларацията, за да се провѣри видѣтъ и количеството му. При всичко това, когато мѣстото на пасището се намира далечъ отъ митницата, провѣрването може да стане и въ митарственнитѣ пунктове; позволява се прекарването на добитѣка и чрезъ постовѣтъ, ако обявителя достави средства за пренасяніето на командированія за тѣзи цѣль особенъ митарственъ чиновникъ и му заплати полагаемитѣ дневни.

Разликата въ видѣтъ или излишѣкътъ въ количеството на добитѣка, намѣрени при провѣрването, съставляватъ нарушения и се наказватъ, съгласно чл. 87 отъ настоящий законъ.

Чл. 234. Преди внасяніето добитѣка на паша въ Княжеството, притѣжателитѣ му сж длѣжни да представятъ въ митницата свидѣтелства, че сж взели подъ наемъ общински или правителствени пасища, или къпанци, че сж заплатили правото за пасение добитѣкъ.

Чл. 235. Заплащаніето наложитѣ бегликъ и серчимъ ще става въ митницитѣ при внасяніето на добитѣка, въ Княжеството веднага слѣдъ провѣрването видѣтъ и количеството му.

Чл. 236. За доущаніето добитѣка на паша въ България ще служи втория екземпляръ отъ декларацията на митницата.

Въ тая декларация трѣбва да е означено: името на притѣжателя или обявителя на добитѣка и мѣстожителството му въ чужбина; видѣтъ и количеството на добитѣка и държавата отъ която е докаранъ; мѣстото гдѣто добитѣка ще се сирѣ най-напредъ на паша; дадения срокъ за пребиваніето на добитѣка въ България; суммата на заплатенитѣ права: за пасища, бегликъ, серчимъ и пр. и начинътъ, по който е обезпечено връщаніето на добитѣка.

Чл. 237. Срока за искарване добитѣка въ чужбина не може да надминува една година, отъ деня на внасяніето му. Слѣдъ истичаніето на тоя срокъ притежателитѣ на останали въ Княжеството добитѣкъ сж длѣжни да заплатятъ за него слѣдующето вносно мито.

Чл. 238. Придобития приплодъ отъ животнитѣ които раждатъ презъ времето на стоеніето имъ въ България и добититѣ отъ тѣзи животни произведения въ това време, като: вълна, сиренѣ, масло и др. такива, при изнасяніето имъ изъ България ще подлежатъ на износно мито, както и мѣстнитѣ произведения.

Чл. 239. Искарването на животнитѣ ще става презъ района на сжщата митница; а презъ района на други митници искарването ще се допуна само съ особно разрѣшеніе отъ Финансовий Министръ.

Чл. 240. При искарването животнитѣ отъ вън границата, се подава въ митницата нова декларация, съгласно чл. 112 отъ настоящий законъ, при която се прилага и втория екземпляръ отъ първата декларация (чл. 236). Слѣдъ това митарственнитѣ чиновници провѣрватъ видѣтъ и количеството на животнитѣ, по редѣтъ опредѣленъ въ чл. 233 отъ настоящий законъ. Ако при

провѣриванieto се намѣрятъ животнитѣ, съгласно съ показанiята въ втория екземпляръ отъ първата декларация. то притежателя или обявителя имъ се освобождава отъ задължението, което е далъ въ митницата, при вкарване на добитѣка; въ противенъ случай се постъпва по слѣдующия начинъ:

а)) намѣрениа излишѣкъ въ количеството на животнитѣ, или издирената разлика въ видѣтъ имъ, ще се счита като опитване за незаконно изнасяние и виновникътъ се подлага на наказанията, които сж предвидени за подобни нарушения въ настоящий законъ и

б)) недоимѣкътъ върху количеството на добитѣка, който се не оправдае чрезъ законни документи, че е изгубенъ, по слѣдствие на моръ или друга непреодолима сила, съставлява нарушение за злоупотрепно внасяние и виновникътъ подпада подъ съотвѣтствующитѣ наказания, предвидени въ настоящий законъ. Когато недоимѣкътъ се оправдае се взема само вноското мито върху лицалото количество на животнитѣ.

Чл. 241. Установенитѣ въ чл. чл. 231—240 правила се простиратъ и за искарването мѣстния добитѣкъ отъ вѣнъ границата на паша, съ тая разлика, че при изнасянето му въ чужбина не се взискватъ налозитѣ, като: бегликъ, серчимъ и пр., ако притежателя представи свидѣтелство или квитанция, че тия налози сж заплатени въ Княжеството, за сжщата финансова година, когато се изнасятъ; напротивъ беглика и серчима се заплащатъ въ митницата.

ОТДѢЛЪ VII.

За тайно прекарване стоки (контрабанда).

ГЛАВА I.

За наказанията на контрабандата.

Чл. 242. Внасянитѣ или изнасянитѣ презъ границата стоки, вѣнъ отъ митарственнитѣ учреждения, ако за това е нѣмало особно разрѣшение, сжщо и стокитѣ не обявени въ тия учреждения, за да се прегледатъ, съставляватъ контрабандно дѣло.

Опитванията за незаконно внасяние или изнасяние стоки, когато за това има неуспорими доказателства, подкрѣпени отъ писменни документи, или отъ достовѣрни свидѣтели, съставляватъ тоже контрабандно дѣло.

Чл. 243. Контрабандата, състояща отъ дозволенни или запретени за внасяние или изнасяние стоки, извършена или опитвана, гдѣто и да е по пограничната черта, се наказва съ конфискуване на стокитѣ и съ заплащане двойно мито, ако тѣ сж позволени; а ако сж запретени, освѣнъ кон-

фискацията и двойната имъ цѣна. Освѣнъ това, конфискуватъ се и срѣдствата за пренасяние, като: добитѣкъ за впрегане, кола, каици, ладии и пр.

Чл. 244. Контрабандата състояща отъ безмитни стоки се наказва съ глоба, въ размѣръ на обыкновенното мито, което щѣше да се вземе отъ тѣхъ, ако тѣ да бѣха обложени съ вносно или износно мито.

Чл. 245. Контрабандиститѣ, които сж се противили на митарственнитѣ стражари, при задържане контрабанднитѣ стоки, се наказватъ съ затворъ отъ 5 дена до 1 мѣсець, ако дѣлото е било извършено отъ 3 души; ако престѣплението е било извършено отъ повече отъ 3 души, събрани въ шайка, — отъ 1 мѣсець до една година. При това ако контрабандиститѣ сж употребили оръжие и наранили или убили нѣкого отъ митарственнитѣ чинове, наказватъ се споредъ криминалния законъ.

Забѣлѣжка. Ако виновнитѣ сж единъ или двама души тѣ подпадатъ подъ наказанията, предвидени въ чл. чл. 243 и 244.

Чл. 246. Всѣкой, който се докаже, че е участвувалъ прямо или косвенно, по какъвто и да е начинъ, въ нѣкое контрабандно дѣло, счита се взаимно-отговоренъ за глобата и бива подвергнатъ на затвора, на който сж осѣдени престѣпниците.

Когато нѣкой отъ виновниците не заплати слѣдующата отъ него частъ глоба, то тя се расхвърля и на другитѣ съучастници въ престѣплението.

Чл. 247. Престѣплението за контрабанда или съучастието въ контрабанда се преслѣдва въ течение на една година отъ извършването му.

Митарственнитѣ чиновници, когато иматъ подозрѣние, че нѣкое контрабандно дѣло се е извършило, преди истичанieto на една година и когато тѣ иматъ данни да вѣрватъ, че това престѣпление може да се докаже, сж длъжни да уведомятъ за това прокурорския надзоръ за изслѣдване дѣлото.

За откриванieto контрабанднитѣ престѣпления, слѣдъ извършването имъ, писменнитѣ доказателства за тия престѣпления, които се окажатъ отъ корреспонденцията, отъ регистритѣ или отъ други книжа, сж достатѣчни, ако и да не се намиратъ вече на лице внесенитѣ контрабандни стоки. Въ случай, че тия стоки липсватъ, конфискуването се замѣства съ парично обезщетение, което сждѣтъ опредѣля, споредъ суммата, за която се оцѣнятъ стокитѣ, които би трѣбвало да се конфискуватъ.

Чл. 248. Въ случай на невнасяние, отъ страна на виновнитѣ, присѣдената за контрабанда глоба, имуществото на виновния се продава, слѣдъ единъ мѣсець отъ деня, въ който рѣшението е влѣзло

въ законна сила. А когато нѣма никакво имущество, или то не достигне, глобата се замѣства съ затворъ, като се смѣта по 4 лева за всѣкой денъ лишение отъ свобода. При всичко това срока на затвора не може да надминува шестъ мѣсеца.

Чл. 249. Всѣкой търговецъ или коммисонеръ, който е участвувалъ прямо или косвенно въ контрабандни дѣла, или който е представлявалъ въ митницата фактури и други лъжливи документи, може по рѣшението на Финансовия Министръ, да бѣде лишенъ за опредѣленно врѣме или за всякога отъ правото за антрепозитъ или транспортъ, както и отъ правото да се приема за поръчителъ по митарственни дѣла; а лицата, които иматъ постоянно занятие да пренасятъ стоки, ако се уловятъ, третъ пътъ въ контрабандни дѣла, запрещава имъ се пренасянieto стоки, презъ границата, за едно опредѣленно врѣме.

Чл. 250. Наказанието за вмѣкване на иностранны контрабандни стоки пада върху притежателя имъ, а когато той е неизвѣстенъ върху лицето, у което тия стоки сж били задържани, като: върху превозители, купувача, продавача, или върху лицето, у което се намѣрятъ стокитѣ стоварени.

Чл. 251. Съ иностранныя стоки, които иматъ фалшиви пломби, се постѣпва съгласно съ чл. 243; а лицата издирени въ турание и преправяние на пломби подлежатъ на лично наказание по криминалния законъ. Ако онзи, у когото се намѣри стока съ фалшиви пломби докаже отъ кого е купилъ стоката и не се уличи като съучастникъ, то на стокитѣ се налагатъ дѣйствителнитѣ пломби, а причината глоба и личното наказание пада върху дѣйствителния виновникъ.

Чл. 252. Контрабанднитѣ стоки, пренасяни съ фалшиви митарствени квитации, или ако и не фалшиви, но дадени за другъ транспортъ, подлежатъ подъ дѣйствието на общитѣ правила, установени въ чл. 243; а виновнитѣ за подобно пренасяние подлежатъ на лично наказание, споредъ криминалния законъ.

Чл. 253. Ако отъ митарственната магазия, или отъ частенъ складъ, който се намира подъ надзора на митницата, се пропустнатъ по злоупотребуване на чиновницитѣ стоки, за които не се е заплатило мито и това е станало въ споразумѣние съ притежателя, то тоя послѣдния се наказва съ заплащанне двойно мито и цѣната на пропустнатитѣ стоки.

З а б ъ л ѣ ж к а. Всичкитѣ чиновници подпадатъ подъ наказанията предвидени въ чл. 41 на настоящия законъ.

ГЛАВА II.

За възбужданieto производството и рѣшението на дѣлата по нарушение настоящий законъ.

Чл. 254. Всяко нарушение, предвидено и наказуемо отъ настоящий законъ, се констатира чрезъ актъ, съставенъ веднага слѣдъ откриванieto, а за случантѣ предвидени въ чл. 94, се прави постановление само върху декларацията, което има окончателна сила.

Чл. 255. За констатиране нарушенията на настоящий законъ се представя право на:

а) митарственнитѣ чиновници отъ каквато и да сж степенъ и

б) финансовитѣ агенти, градскитѣ и околийски началници и всичкитѣ полицейски чиновне.

Констатиранieto за да има законна сила, трѣбва съставения актъ да бѣде подписанъ поне отъ двама изъ означенитѣ по-горѣ чиновници.

З а б ъ л ѣ ж к а. Полицейскитѣ, митарственнитѣ и горскитѣ стражари, както и лицата отъ каквото звание и да били, които хванатъ и задържатъ контрабандата, приематъ се за свидѣтели.

Чл. 256. Когато нарушението е извършено далечъ отъ митарственнитѣ учреждения и нѣма възможность да се състави актъ на мѣстото, стокитѣ, които съставляватъ нарушението, а тѣй сжщо обвиняемитѣ и срѣдствата за превозване на контрабандата, се испращатъ подъ конвой въ най-близкото митарствено учреждение, което съставлява надлежния актъ, прави описъ и оцѣнява стокитѣ.

Чл. 257. Актотѣ трѣбва да съдържа:

1) врѣмето и мѣстото на съставянieto имъ;

2) името, презимето и званието на чиновницитѣ, които съставляватъ акта, а тѣй сжщо на свидѣтелитѣ или лицата, които сж задържали контрабандата, или открили нарушението;

3) врѣмето и мѣстото, гдѣто е станало нарушението;

4) името, презимето, званието и мѣстожителството на обвиняемитѣ;

5) отговоритѣ и обясненията, които сж дали обвиняемитѣ, а тѣй сжщо и показанията на свидѣтелитѣ;

6) видѣтъ, качеството, количеството и стойността на конфискуванитѣ предмети;

7) суммата на слѣдующата глоба, и

8) дѣйствиата, които съставляватъ нарушението и членотѣ отъ закона, които се отнасятъ до него.

З а б ъ л ѣ ж к а. Когато нарушението е извършено отъ иностранны подданини въ акта трѣбва да се забѣлѣва народността и подданството на обвиняемитѣ, сжщо и свидѣтелитѣ, ако тѣ сж иностранны подданини.

Чл. 258. Обвиняемитѣ се призоваватъ да присѣдствуватъ при съставянieto на акта, който и

подписватъ заедно съ тѣзи, които го съставляватъ; но ако тѣ се не явятъ, въ акта се прави за това надлежната забѣлѣжка.

Чл. 259. Когато нарушението е извършено по-срѣдствомъ фалшиви или преправяни документи, въ акта трѣбва да се означава подробно съществуването на фалшивостта, поддѣлката или прибавката. Документитѣ подписани и подпечатани, безъ никакво измѣнение отъ страна на чиновницитѣ, които констатираватъ нарушението, се прилагатъ при акта.

Чл. 260. Конфискуванитѣ стоки, съгласно чл. 256, както и акта се препращатъ до управителя на най-близката митница, за по нататъшно распорѣждане.

Чл. 261. Стокитѣ, които подлежатъ на разваляние, освѣнъ запрѣтитѣ, а тѣй също малкиятъ ладии, добитъка за впрегание и колата, които слѣдва да се конфискуватъ, могатъ да се дадатъ на притежателитѣ имъ, подъ здраво порѣчителство, до рѣшението на дѣлото; за направеното по този предмѣтъ распорѣждане отъ страна на чиновницитѣ, които изслѣдватъ нарушението, се забѣлѣзва въ акта.

Чл. 262. Ако обвиняемия присѣтствува при съставянieto на акта, то слѣдъ като му се прочеете съдържанието, поканва се да го подпише; нѣ ако той откаже да изпълни това или заяви, че е безграмотенъ, то въ акта се направя надлежната забѣлѣжка.

Слѣдъ това митницата прави постановление за конфискацията и глобата, която влече слѣдъ себѣ си, най-късно въ 3 дена, отъ съставянieto на акта. Постановлението се подписва отъ управителя или секретаря на митницата.

Преписъ отъ акта и постановлението, завѣрени отъ митницата, даватъ се подъ расписка на обвиняемия. Ако той отсъствува, то преписитѣ се съобщаватъ, чрезъ залѣпване на вратата на миттарственното управление, 24 часа отъ съставянieto на постановлението и акта.

Забѣлѣжка. Когато обвиняемия е чуждъ подданиникъ, преписитѣ трѣбва да му се испращатъ, чрезъ надлежния консулъ, 24 часа слѣдъ съставянieto имъ.

Чл. 263. Всеко постановление, заедно съ акта сесе представя, най-късно въ 24 часа отъ съставянieto му, чрезъ управителя на митницата, въ Министерството на Финанситѣ, което слѣдъ като ги прегледа, утвърждава ги или не, въ течение на 8 дена.

Чл. 264. Утвърденитѣ постановления отъ Финансовото Министерство се съобщаватъ на осъденото лице, чрезъ управителя на митницата въ жилището му, ако има такова въ общината, гдѣто сесе намира митницата; ако осъденото лице нѣма

жилище въ тѣзи община, или е съ неизвѣстно мѣстожителство, то съобщението става чрезъ обявление, което се залѣпва на вратата на мѣстното полицейско или общинско учреждение и ще се счита като да е било испратено на осъденото лице.

Чл. 265. Въ течение на двунедѣленъ срокъ, отъ съобщението на утвърденото постановление, осъденото лице може да го обжалова предъ окръжния съдъ, като въ апелативна инстанция; въ противенъ случай — утвърденото постановление има сила на изпълнителенъ листъ.

Окръжния съдъ назначава дѣлото за разглеждане, най-късно въ 15 денье, отъ получаванieto на въззивна жалба. Митарственното учреждение, което е изслѣдвало нарушението, се призовава въ съда, въ лицето на управителя на митницата, който има право да опълномощава одного отъ подвѣдомственнитѣ си чиновници да защитава дѣлото.

Чл. 266. Присѣдитѣ на окръжния съдъ могатъ да бѣдѣтъ обтѣжени предъ Върховний Кассационенъ съдъ въ двунедѣленъ срокъ, считанъ отъ дена на издаването присѣдата въ окончателна форма. Върховний Кассационенъ съдъ, слѣдъ постъпването на дѣлото, рѣшава го въ тринедѣленъ срокъ.

Чл. 267. Утвърденитѣ чрезъ одобрително постановление на Финансовото Министерство актове ще служатъ за неуспорими доказателства предъ съдѣтъ, освѣнъ ако бѣдѣтъ обявени за фалшиви. Съдѣтъ не може да отпѣма силата на актоветѣ, освѣнъ въ случай когато сж станали опущения въ формалноститѣ, предписани за констатиране на нарушенията; тѣ също не могатъ да намаляватъ конфискациитѣ и глобитѣ, когато сж основани на закона.

Чл. 268. Осъденитѣ повече лица за едно и също нарушение отговарятъ единъ за други за всичкитѣ парични сумми, които имъ сж наложени, било чрезъ постановлението на митницата, било чрезъ издадената отъ съда присѣда.

Чл. 269. Притежателитѣ на стокитѣ и комисионеритѣ отговарятъ за дѣйствиата на своитѣ агенти и слуги, относително конфискацията, глобата и съдебнитѣ разноски, даже тогава когато осъжданията сж произнесени противъ тия послѣднитѣ.

Чл. 270. По всички нарушения на настоящий законъ, които влекѣтъ паричното взыскание и тъмнично наказание, обвиняемитѣ се предаватъ незабавно на прокурора при съдилището, въ вѣдомството на което е извършено нарушението, заедно съ преписъ отъ актъ.

Чл. 271. Взысканieto на каквито и да е сумми, слѣдуеми на съкровището за митарствени права,

за дългове произходящи отъ неиспълнение даденитѣ задължения чрезъ поръчителства, за повръщане стойността на конфискуванитѣ предмети, за глобитѣ, съдебнитѣ разноси и въобще за каквито други обезщетения да би било, ще става по начина предвиденъ за изпълнението на съдебнитѣ рѣшения.

Чл. 272. Подлежащитѣ стоки на конфискация по нарушение на настоящия законъ не подлежатъ на никакъвъ секвестръ отъ страна на други лица.

ГЛАВА III.

За продажбата на конфискуванитѣ стоки и за распределението на постижливитѣ отъ тяхъ сумми.

Чл. 273. Стокитѣ и превозителнитѣ средства, произходящи отъ конфискация, се продаватъ веднага, щомъ Финансовото Министерство потвърди актоветѣ, относително конфискацията. Продажбата можѣ обаче да стане и преди това потвърдяване, ако конфискуванитѣ предмети подлежатъ на разваляние, или за издържанието имъ се изискватъ разноси несотвѣтствующи на стойността имъ.

Чл. 274. Продажбата става чрезъ публиченъ търгъ въ митницата, гдѣто се е издирило нарушението. Търгътъ трѣбва да се извѣстява най-малко 21 день отъ назначеното врѣме за продажбата, чрезъ обявления, които се залѣпятъ на вратата на митницата и другитѣ правителствени учреждения въ общината, гдѣто се намира митницата. Ако стойността на подлежащитѣ стоки за продажъ надминува 200 лева, обявленията се публикуватъ чрезъ „Държавенъ Вѣстникъ“.

Конфискуванитѣ стоки съ не по-голяма стойностъ отъ 200 лева могатъ да се отстъпватъ и безъ търгъ, съ спаданье 20% отъ опѣненieto на митницата, на притежателя имъ, ако той изяви съгласие да ги купи. Въ такъвъ случай той заплаща слѣдующитѣ за стокитѣ митни и други сборове, а тъй също предвиденитѣ въ настоящий законъ глоби.

Чл. 275. Когато притежателя на контрабанднитѣ стоки не се намира на лице, то обыкновенното мито и другитѣ митарственни сборове се взематъ отъ суммата на продаденитѣ стоки.

Ако стокитѣ сѣ запретени за внасяни, продажението имъ става съ условие купувача да ги изнесе на ново, слѣдъ единъ мѣсець отъ потвърдението на търга. До изпаянието на ново, стокитѣ се пазятъ въ митарственнитѣ складове.

Чл. 276. На митарственнитѣ чиновници въобще се запрещава да купуватъ нѣщо отъ конфискуванитѣ предмети, които сѣ изложени за продажъ.

Чл. 277. Търгътъ за наддаване на предметѣ, които иматъ стойностъ отъ 200 лева на горѣ, се счита окончателенъ и има сила само, слѣдъ като се утвърди отъ Финансовото Министерство. За слѣдствието на търга се състави протоколъ, при който се прилага наддавателния листъ.

Чл. 278. Добитата сума отъ продаването конфискуванитѣ стоки, като се спаднатъ отъ нея разноситѣ по пренасянето, продажбата и пр., се внася въ митарственната касса и се записва като случаенъ доходъ.

Отъ тая сума, както и отъ събранитѣ глоби, се отстъпва възнаграждение 50% на лицата които сѣ констатирани или открили нарушението, били тѣ чиновници или частни лица.

Възнаграждението се отпуща отъ Министерството на Финанситѣ, по представление отъ управителитѣ на митницитѣ пренисъ отъ квитанциитѣ, съ които е внесена получената сума отъ продажбата на стокитѣ или глобитѣ въ ковчежничеството.

Чл. 279. Не ще се пристѣпва къмъ распределението на придобитата сума отъ продажъта на конфискуванитѣ стоки, както и на суммата отъ глобитѣ, освѣнъ слѣдъ като стѣнатъ въ законна сила присѣдитѣ на съда. Това распределение може да се спре и до истичанието срока за кассация, или до потвърдението отъ Върховний съдъ, издадената отъ окръжното съдилище присѣда, но само въ случай, ако осѣденото лице даде въ съда нужното обезпечение за загубитѣ, които би произлѣзли до окончателното свършване на дѣлото.

II. Заповѣдваме, щото настоящия законъ да се облѣче въ Държавний Печатъ и обнародва въ „Държавенъ Вѣстникъ“ и да се тури въ дѣйствиe единъ мѣсець слѣдъ неговото обнародване.

II. Исполнението на тоя указъ възлагаме на Нашия Министръ на Финанситѣ.

Издаденъ въ Нашата Столица София на 8 януарий 1885 година.

На първообразното съ собствената ръка на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО написано:

Александръ.

Приподписалъ:

Министръ на Финанситѣ: Каравеловъ.

На първообразното приложенъ Държавний Печатъ, регистриранъ на 11 януарий 1885 година подъ № 33.

Подписалъ: Министръ на Правосѣдието и пазителъ на Държавний Печатъ: В. Радославовъ.